

Dr. Mászógép bácsi rendel

avagy

A Plüssállatkák Könyve

esetleg lehet a címe

AZ ISTENEK! A FEJEMRE ESTEK

is.

írta ugyanaz, aki az "Ízlések és pofozok" c. könyvet

Íme egy összehasonlítás az "*Ízlések és pofozok*" c. alkotásban szereplő személyek és az új rész, a "*Dr. Mászógép bácsi rendel*" c. könyvben szereplők között:

(Azaz itten mostan egy felsorolás következik az új szereplőkről vagy mi):

- **Pocok** (Pöcök, Pucuk, Pácák, Kisszívem, egyéni ízlés ill. ferdültség szerint)
- **Gyufa** (New, a többiről később)
- **Pumpaállat** (ez nem is új)
- Répa, retek, ökoszisztéma (természetes, mesterséges, helyi)
- **Gyula** (a Sírásó)
- Az S & C Áruházlánc Rt. Buda Áruháza Rendészetének dolgozói és egyebek
- Az Istenek! társasága
- A Megváltó Kft. munkatársai
- **Hámár ádd el á Hálát**, arab származású tengeri kávézacc-halász, dr. Mászógép bácsi barátja
- egyéb fel nem sorolt személyek és más életformák

Ez a könyv más, mint előző része, az *Ízlések és pofozok*. Más, mert a magyar ábécé betűi egészen más sorrendben vannak benne felsorolva; mert írója időközben ledoktorált sok mindenből; és mert tök másról kell szólnia, mint annak, hiszen milyen hülyén nézne ki, ha megint leírnám ugyanazt, csak most más címmel.

Talán nem lesz annyira izgalmas, mint az *Ízlések* volt, talán de. Ezt mindenkinek saját magának kell eldöntenie, egyéni ízlés (és pofozás) szerint. A változás köszönhető annak is, hogy e könyv megírása közben sokkal kevesebb delta-9-tetrahydrocannabinol és diacetyl-morphin keringett a szerző fejében, mint az *Ízlések* írása közben; lévén, hogy a szerző már nem aktív kábítószerfogyasztó, csak alkalmankénti. (Bár ő az aktív korszakot is alkalmankéntinak nevezte.)

Ki tudja, jót tett-e ez a változás? (Mármint a könyvnek, nem a szerzőnek.)

Egyébként: mint majd kiderül a következő oldalakon, a szerző élete jelentős eseményekkel lett terhes (mint mindig); ráadásul lassan két év telt el az *Ízlések* elkészülte óta. A szerző által teremtett világ ott őrzöng a 2000. év, azaz a XXI. század küszöbén: mindenfelé negatív jelenségek ütnek fel a fejüket, és valami nagy horderejű dolog van készülóban. (Lehet, hogy pont ez a könyv az.) Az emberi faj az elkorcsosulás felé vezető úton a végső lépésekre készül. Az évszakok rendje megváltozott, az eső meg csak esik és esik... A fecskék fecsnek, a pacsirták pacsnak, a szarkák pedig... No, de ha már ennyi felesleges hülyeséget leírtam ide, csak hogy a könyv oldalszámát növeljem, ideje nekilátnom századunk (és mások százada) neves, mondhatni: hírhedt pszichomágusa, dr. Mászógép bácsi igaz történetének.

Vagy mi, ugye.

Mászógép bácsi, miután befejezte az *Ízlések és pofozok*-at, nagyon unatkozni kezdett, irodalmi téren persze csak. Kitalálta hát egy szép napon, hogy pszichológusnak áll, és gyermekekkel meg sorozatgyilkosokkal, rosszabb esetben gyermek-sorozatgyilkosokkal, (gyermeksorozat-gyilkosokkal) illetve gyermekkorú sorozatgyilkosokkal fog foglalkozni. Céljának elérése érdekében Mászógép bácsi odabiggyesztette neve elé a Dr jelölést; majd otthonában rendelőt nyitott, melynek felszereltsége megegyezett a szoba addigi berendezésével. Ezekután Mászógép bácsi, azaz dr. Mászógép bácsi leült megszokott és felettebb kedvelt karosszékébe, rágyújtott egy cigarettára legendás Zippo öngyújtójával, és várta a betegeket.

Az első (nem önként) jelentkező természetesen Eszterke volt, dr. Mászógép bácsi hites felesége, mondhatni: asszonya. Eszterkéről tudni kell, hogy huszonhárom éves és férjezett; nőnemű; fajának tökéletesen kifejlett, ivarérett példánya, aki rendszeradminisztrátori munkakört tölt be a Posta Elszámoló Központban; s mindeme dolgok mellett a mai napig féltékenyen őrzi plüssállatkáit, valamint a lakásban folyamatosan igyekszik rengeteg hasznavehetetlen holmit, ún. mathom¹-ot felhalmozni. Dr. Mászógép bácsi főként e két utóbbi dolog miatt rengeteget cseszteti Eszterkét, aki ennek ellenére sem hajlandó lemondani kedves szokásairól.

Tehát Eszterke, belátván, hogy dr. Mászógép bácsinak igaza van a plüssállatkák² és mathomok tekintetében, egy napon elfoglalta helyét a pszichológus heverőjén, és böszön várta a tudós kérdéseit. Hogy tárgyilagosak maradhassunk ennek a nem mindennapi kúrának a leírásában, ím szóról-szóra megjelenítjük a közöttük lefolyt beszélgetést.

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Szerbusz, kicsi Eszterkeállat. No, hol szorít a cipő?

ESZTERKE:

— Miféle cipő? Azt hittem, a plüssállatokról fogunk beszélgetni.

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

¹ Mathomnak nevezik a hobbitok a Gyűrűk Urá-ban azokat a dolgokat, amelyeket nem tudnak használni semmire, de nem is akarják kidobni őket.

² Dr. Mászógép bácsi véleménye szerint: plüssállatka = mathom.

— Hát az, az, no, lelkem.

ESZTERKE:

— Akkor meg mi a faszt vartyogsz itt a cipődről?

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Az csak amolyan szólásmondok. De ne foglalkozunk már a cipőkkel: szóval mi a baj azokkal a plüssállatkákkal, amelyek ott az ágyon foglalják a helyet, alig pár tucatnyian?

ESZTERKE:

— Nekem nincs semmi bajom a plüssállatkákkal. Neked vannak útban. Te morogsz mindig, hogy nem férsz el tőlük.

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Drága jó betegem-feleségem! Nem azért gyűltünk itt össze ennyien a mai reggelen, hogy az én lelkivilágomat tárgyaljuk ki a fényes napon, hanem azért, hogy megtudjuk, mi a fenéért őrizgeti egy felnőtt nő a gyermekkorából visszamaradt plüssállatkáit az ágyon, ahol egyéb dolgokat is művelhetne hites uracskájával.

ESZTERKE:

— Na, erről jobb, ha hallgatsz.

CSEND. (SOKATMONDÓ)

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Szóval?

ESZTERKE:

— Szóval mi?

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Még mindig a plüssállatkáknál tartunk.

ESZTERKE:

— Nem adom a plüssállatkáimat! Tessék leszállni róluk!

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— A kutya se akarja elvenni tőled a te plüssállatkáidat. A kérdés az, hogy mit keresnek az ágyon még ma is, holott már rég a szemetesben, vagy egy másik gyermeknél volna a helyük.

ESZTERKE:

— Azok a plüssállatkák a barátaim. Tök nehezen vészelték át az elmúlt húszegynéhány esztendő. Velem együtt nőttek fel; minden joguk megvan arra, hogy itt legyenek. És különben is.

DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI:

— Úgy látom, e beszélgetés kezd teljesen más irányt venni, mint amilyenre azt én ego originálé terveztem. Jobb, ha most eztet itten befejezzük, és helyette inkább egy sötét sarokban felállítom vala az te kórtörténetednek meséjét, mindenki okkulására. Te meg addig moss, főzz, takarodj, mint minden asszonyi állat vala.

ÉS ÍME: ESZTERKEÁLLAT KÓRTÖRTÉNETI LEÍRÁSA MESÉJÉNEK TÖRTÉNETE, ÚGY, AHOGY AZ VALÓJÁBAN MEGTÖRTÉNT EGYKORON:

Eszterke egy ún. Homo Sapiens Sapiens fajba tartozó, fehér bőrű, tökéletesen ivarérett nőstény egyed. Kora huszonnégy év. Fizikailag ép, mindene megvan, amit egy e fajba tartozó nősténynek illik viselnie. Testi egészsége nagyjából rendben van, szervei jól funkcionálnak.

Lelki egészségével kapcsolatban azonban problémák akadnak szálkaként a figyelmes szemlélő szemébe. Eszterke — korát véve alapul — a faj kifejlett, azaz felnőtt példányai közé sorolható. A felnőtt egyedek általában kifejlesztenek magukban bizonyos viselkedésnormákat, melyek biztosítják stabil pozíciójukat az emberi (Homo Sapiens Sapiens) társadalomban.

Eszterkénél ugyan fellelhetőek e viselkedési normák kezdetleges nyomai; ám meg kell állapítanunk, hogy döntő többségben a faj többi tagjától eltérő módon reagál egyes dolgokra. Dr. Mászógép bácsi kutatásai során felfedezte eme inkorrekt reakciók eredetét, melyek is Eszterke életének korai időszakában, az ún. gyermekkorban rejlenek.

Eszterke gyermekora egy Érd nevű településen (falu? város?) telt el; még pontosabban meghatározva a helyszínt egy Érd nevű település "Érd felső" vasútvonala mentén, a töltésoldalban. Eszterke több alkalommal is megemlítette, hogy mennyire ingergazdag és vidám gyermekora volt, hiszen heteken, sőt, hónapokon át egyedül játszhatott a vasúti töltés oldalában mindenfélével; sőt egy alkalommal kis barátnőivel karöltve egy hajléktalan hulláját is megpillanthatta.

(Dr. Mászógép bácsi szakvéleménye szerint egy vasúti töltés oldalában a következő ingerképző dolgok fordulhatnak elő: rovarok, bogarak, esetleg gyíkok, békák, siklók; továbbá előfordulnak különféle növényfajták; plusz az ember által termelt hulladékok: törött üvegcserepek, élelmiszermaradékok, urina, fekália, hajléktalan hulla stb.)

E lista alapján a normális embernek (Homo Sapiens Sapiens) könnyű elképzelni, hogy mennyire tartalmas szórakozás lehetett Eszterke gyermekora. Sajnos, dr. Mászógép bácsi kutatásai még nem tartanak ott, hogy a neves pszichológus bizonyítani tudja az

összefüggést e silány életmód és a plüssállatkák fenntartása között, de ami késik, nem múlik. És most reklám.

A fenti típusú beszélgetések az utóbbi évek során gyakran felbukkantak Eszterke és dr. Mászógép bácsi életében.

Ica, a véres körmű magyartanárnő szerint két olyan ember, akinek a dialógusaiban leggyakrabban a "szarfaszú", "kurva", "hülyegyerek", "utállak" szavak fordulnak elő, — hát azok nem igazán illenek össze. Dr. Mászógép bácsi véleménye szerint Ica néha hülyeségeket beszél. Többször kifejtette neki, hogy a látszat ellenére Eszterke és ő remekül megvannak, imádják egymást és a fent leírt szavak és valóságtartalmuk között nincs összefüggés.

Dr. Mászógép bácsi kifejtette azt is, hogy Eszterke és ő örök életükre elválaszthatatlan párossá lettek. Hogy ebben mennyire igaza van a neves pszichológusnak, aki úgy ismeri az életet, mint más az alsónadrágját, arra remek példa a következő fejezet harmadik mondata.

Dr. Mászógép bácsi számára az 1999. év első negyede váratlan, mondhatni, meglepő fejleményekkel szolgált. Hogy ne fűszerezzük ködös és elítélhető érzelmekkel a történeteket, íme egy émelyítően rövid, naplószerű összefoglaló.

1999. március 27. szombat, este nyolc óra

A Tengernagy sörözőben való iddogálás közben Eszterke közli dr. Mászógép bácsival, hogy érzései szerint a szerelem émelyítően elmúlt, így nincs tovább értelme a további együttélésnek. Indokok: érthetetlenek és zavarosak. (És émelyítőek.)

1999. április 6. hétfő, délután egy óra körül

Dr. Mászógép bácsi barátaival (Oriskó Laci, Kovács Csabi és Suzie kutya, az Eb) épp a Kaán-kilátónál iszogat, amikor is émelyítően megcsörren a mobiltelefon. Ilyés Csubi, a székely gyerök közli a megdöbbentő hírt, miszerint meghalt dr. Mászógép bácsi fogadott apja, az Öreg Laci.

1999. április 8. szerda, dél körül

Dr. Mászógép bácsi munkavégzés közben ijedten fedezi fel, hogy kedvenc cipőjének mindkét talpa émelyítően kettétört. Ezzel a negatív események betetőznek: dr. Mászógép bácsi sírva fakad, átmenetileg felfüggeszti a rendelést és inni kezd.

Ez az egész így ahogy van, roppant émelyítő.

Dr. Mászógép bácsinak régebben voltak már problémái az ivással. Pontosabban azzal, hogy gyakran előfordult vele, általában kinn az erdőben, távol mindenféle éjjelnappalitól és kocsmától, hogy túl hamar elfogyott s kevésnek bizonyult a magával hozott alkohol. Ilyenkor dr. Mászógép bácsi elgondolkodva bámulta a kiürült vodkásüveget, és megfogadta, hogy legközelebb többet hoz magával a jeles italból.

Persze az, hogy dr. Mászógép bácsi berúgjon vagy sem, abszolúte a hangulatától függ, nem az elfogyasztott, kihányt (és esetleg újra elfogyasztott) alkohol mennyiségétől. Régi keletű megfigyelése saját magamon, hogy elméjének alkohollal való telítettségi hatása csak akkor jelentkezik teljes erővel, ha megfelelő lelkiállapotban van.

Dr. Mászógép bácsi, amikor épp szarik bele mindenbe, szeret sokat inni. Egy idő múlva azután mindig megundorodik magától, és akkor leáll.

Finnával történt szakítása után például hónapokon át minden alkalmat kihasználva berúgott. Ilyés Csubival bolyongott buliról-bulira, szórakozóhelyről szórakozóhelyre, s annyit ivott, amennyi csak beléfért. Ráadásként, hogy sikerüljön minél könnyebben elfelejteni azt a lányt, akivel három és fél éven keresztül együtt élt, hanyatt döntött minden nőnemű lényt, aki az útjába került, és hagyta magát hanyatt dönteni.

Egy napon azután, illetve egy reggelen, dr. Mászógép bácsi valahol Budakeszin, egy családi ház első emeleti leányszobájában ébredt. S ahogy az az efféle sztorikban lenni

szokott, neki sem volt fogalma se, hogy hol van, hogyan került ide, és ki az a lány, aki mellette fekszik mezítelenül. Halovány emlékképek bukkantak fel másnapos agyában kedvenc szórakozóhelyével, a TotalCarral kapcsolatban: mintha tegnap este onnan került volna ide ezzel az ismeretlen hölgygel; mintha Csubit otthagya volna egy másik, ugyancsak ismeretlen lány társaságában; és a többi, és a többi.

Az illető hölgy — dr. Mászógép bácsi a mai napig sem tudja, hogy hívták — még aludt. S ahogy ott merengett mellette, dr. Mászógép bácsit mélységes önutálat és undor fogta el életmódja iránt. A következő pillanatban már a fürdőszoba felé tartott, hogy alaposan kihányja magát. Csodálatos módon azonnal odatalált a végécsészéhez, s megszabadult az előző este benyakalt italoktól.

Az ismeretlen hölgy édesapja ezt a percet választotta ki arra, hogy reggeli nagydolgát elvégezni szándékozván benyisson a fürdőszobába.

Dr. Mászógép bácsi könnyes szemmel nézett fel rá.

Az apuka egy pillanatra meghökkent, majd barátságosan kezet nyújtott, bemutatkozott, és megérdeklődte, hogy dr. Mászógép bácsi tulajdonképpen kicsoda.

Dr. Mászógép bácsi szintén bemutatkozott, és közölte, hogy ő a lányuk új barátja. Közben egy adag végécpapírral diszkréten megtörölgette a szája környékét, és lehúzta a végét.

Az apuka jelezte, hogy nagydolgozni szeretne, és dr. Mászógép bácsi elhagyta a helyiséget. Visszament a szobába, óvatosa, lopva felöltözött, és kiosont a házból.

S a hazaúton, a 22-es buszon ülve valami végtelen szomorúság fogta el. S akkor elhatározta, hogy soha többé nem csinál ilyet. Nem megy el a TotalCarba, nem iszik eszméletvesztésig, és nem fekszik le mindenkivel, aki hagyja magát hanyatt dönteni, és legfőképpen: nem késlelteti alkalmi hölgyismerőseinek apukáit nagydolgozási szándékukban.

Két napja volt március 15.-ig, addig a napig, amelyiken megismerte Emesét.

Annak az életnek is megvolt a maga leszűrendő tanulsága.

S pár nap múlva, mintegy az isteni helyeslés jeleként, a TotalCar bezárt.

TANULD MEG FELISMERNI AZ ILYENFAJTA JELEKET.

Az, aki ugyanígy élt, aki ugyanígy csalódott, s aki gyakran ivott együtt a TotalCarban Csubi gyerekekkel és dr. Mászógép bácsival, már meghalt vala, méghozzá időnek előtte. A srác ugyanannyi éves volt, mint mi; ugyanolyan csalódottan élt; de ő nem hagyta abba ezt a fajta létezést. Egy reggel azután a vonat alá ugrott a Nyugati Pályaudvar külső területén, és meghalt. Skinnynek hívták.

Amikor dr. Mászógép bácsi ezt megtudta, azonnal látta a párhuzamot és felsejlett előtte egy alternatív jelenkép, amelyben ő maga lett az a fiú.

Ha akkor nem ismeri meg Emesét, s nem határozza el, hogy elege van ebből a gyökértelen létezésből, talán ő is egy vonat alatt végzi.

Csodálatos az Élet.

Az örömök, a nevetések, a bajok és a könnyek teszik azzá. Mert amíg itt mászkálunk a kék égbolt alatt ezen a keserves sárfatálon, addig mindig történik valami, ami mellett nem mehetünk el úgy, hogy ne érintse meg a lelkünket a dolog. Mindegy, hogy nevetünk-e rajta, vagy sírva fakadunk; a végeredmény ugyanaz. Élünk, tapasztalunk, tanulunk és emlékekkel gyarapodunk. S ha eljön a végső óra, akkor számot kell vetnünk magunkkal, hogy elegendő szép emlékképet gyűjtöttünk-e be életünk folyamán ahhoz, hogy elégedetten és belenyugodva a dolgok múlandóságába távozhassunk az életből.

Mert minden elmúlik egyszer. Így vagy úgy, de semmi sem tart örökké.

És nincs apelláta.

Elvileg gyakorlatias vagyok.

És legfőképpen: minden helyzetben határozott. Vagy nem?

Néhány nappal azután, hogy Eszterke ily bámulatos módon, a nők ösztönös tehetségével egyetlen pillanat alatt lerombolta azt a lehetséges jövőt, melyet dr. Mászógép bácsi kettejük kapcsolatára épített fel, egy új biztonsági őr érkezett a Skála Buda áruházba.

Dr. Mászógép bácsi ezidőtájt még csak egyszerű szintvezetőként gyarapította a rendszet fogási statisztikáját. Három ember dolgozott a keze alatt; ez azt jelenti, hogy a Buda Áruház második emeletén élet és halál ura volt. Ő osztotta be a munkaidőket és a szabadnapokat; ő határozta meg, ki mikor és mennyit ebédelhet, satöbbi.

Egyik emberétől épp a napokban szabadult meg, mivel az nem tartotta be ama kevés rendszabályt sem, melyet dr. Mászógép bácsi az örök számára előírt.

Az új ember, akit Gyulának hívtak vala, ennek a renitens őrnek a helyére érkezett. Dr. Mászógép bácsi közvetlen főnöke hozta be az áruházba, s vezette a dr. elé, bemutatás céljából. A közvetlen főnök persze mit sem tudott Eszterkéről és a tönkrement házasságról, valamint arról sem, hogy dr. Mászógép bácsi életcélja azokban a napokban egyes-egyedül a mielőbbi halál volt.

A főnök viszont remekül ismerte Gyulát, hiszen az a sógora volt vala. Tudott arról, hogy Gyula élete nem egy leányalom. Gyulát kiskorában eldobták maguktól a szülei, a nagyszülők nevelték fel. Katonakorában élete egyetlen igazi szerelme szinte azonnal a bevonulás után megcsalta; ám Gyula, ahelyett, hogy kirúgta volna a leányzót, megbocsájtott neki és a leszerelése után feleségül vette.

Gyulánk sírásóként dolgozott akkoriban. Volt neki egy igen jó barátja, a Lajos. No, ez a Lajos éppen lakásgondokkal küzdött, így Gyula felajánlotta neki, hogy pár hétre költözzön oda hozzájuk. Ez az odaköltözés annyira jól sikerült, hogy a felesége ismét megcsalta Gyulát ezzel a Lajossal; sőt, ezúttal ő rúgta ki a férjét, és nekiállt terhesnek lenni Lajostól.

Most így laknak ők hárman egy kicsiny hétkerületi lakásban: Gyula, a felesége, és Lajos. Gyulánk iszik, mint a vadállat, eltartja terhes feleségét és annak szeretőjét, és kesereg a saját hülyesége miatt.

Ezt a főnök mind tudta. Így amikor bemutatta egymásnak dr. Mászógép bácsit és Gyulát, nagyot csapott a sógor vállára, és ezt mondta neki:

— Na, Gyulám, ez az Attila gyerek majd megtanít téged egy kis életkedvre! — És elégedetten távozott.

Azután Gyula és dr. Mászógép bácsi elbeszélgettek. Egy óra múlva már elválaszthatatlanok lettek, és onnantól kezdve nem volt megállás. Együtt keseregtek, együtt jártak ki inni és füvet szívni a Skálából a piacra, és együtt loptak elemet meg egyebeket az áruházból. Törzshelyük lett a piac és az Obester nevű kocsmá, és szinte minden pénzüket elitták, és sok kalandban volt részük.

Barátok lettek, barátok a bajban.

Így fordulhatott elő, hogy dr. Mászógép bácsi arra eszmélt egy napon, hogy ismét azt teszi, amit Finna után: iszik, füvezik, és minden útjába akadó lánnyal lefekszik. Gyula nevezetű barátjával kocsmáról-kocsmára, lányról-lányra járt, sokszor hajnalig ivott, és bent aludt néhány óracskat a Skála motozóhelyiségében, a tolvajok által rettegett 18. szobában. És ismét csak megundorodott magától, de már ez sem érdekelte. Abban az időszakban mindössze annyi volt mindennapos gondja, hogy szerezzon némi pénzmagot, amit már napközben nekiálltak elinni kollegájával. És Gyulával együtt azon a véleményen volt, hogy legjobb lenne minél hamarabb meghalni, hiszen akkor nem kell többé semmivel törődnie.

És keresgélte, kutatott a lányok között, miközben utálta is őket, mert félt tőlük és mert nem akart soha többé szeretni senkit. És Gyula, a Sírásó pont a legmegfelelőbb partner volt ebben, mert ő is ugyanígy állt a dolgokhoz. És sok-sok mindent tanultak ők ketten egymástól.

Dr. Mászógép bácsi soha nem fogja elfelejteni Gyulát.

Azután egy napon eszébe jutott dr. Mászógép bácsinak, hogy van egy ismerőse, aki már tavaly is sokat járkált be hozzá még a Corvinba, s akiről úgy érezte, hogy jól el lehet beszélgetni vele, ráadásul még lányból is van, tehát alkalmasnak bizonyul a szexuális kapcsolatra is. Így egy szerdai napon felhívta ezt a lányt, és megkérdezte, van-e kedve vele túrázni egyet Solymár környékén.

S bár igazándiból csak beszélni akart valakivel, akit régóta ismer, végül mégis kapcsolat lett a dologból. És, bár ez nem bizonyított tény, de Gyula mintha egy kicsit megsértődött volna.

Már csak így van ez.

ESZTERKE MÁR NEM DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI FELESÉGE.

Erről most dr. Mászógép bácsi nem akar bővebben beszélni. Talán majd később.

Viszont van valaki, akiről érdemes már itt bővebben mesélnünk. Az illető vörös hajú, gyakran jókedvű, nevetős fajta és Móninak hívják. Egyetlen telefonhívás következményeként bukkant fel dr. Mászógép bácsi oldalán, aminek a híres pszichoanalitikus jelenleg roppantmód örül.

Móni a Havanna nevezetű helyen lakik, a város s talán a világ másik felén, jó messze dr. Mászógép bácsitól. Viszont a Balha Luzaj téren dolgozik, a Rákos-kórházban, a Gasztro-enterológiai osztályon. (Dr. Mászógép bácsi kimondhatatlanul büszke, hogy egy ilyen bonyolult szót elsőre megjegyezt.) A beceneve Gyufa.

Gyufa és dr. Mászógép bácsi között úgymond szerelem szövődött(dik), és van már egy közös barátjuk is, Molnár bácsi.

Molnár bácsi Gyufa és dr. Mászógép bácsi első közös halottja.

56. TÚLNÉPESEDÉSOLÓGIA: Dr. Mászógép bácsi egykoron felállított egy elméletet a túlnépesedés okozta problémákról. Nos, Molnár bácsi tökéletes példája lehet ennek az elméletnek, ha esetét oly aspektusból szemléljük, miszerint: ha Molnár bácsi mája egy város, a különböző méreganyagok pedig, melyek lerakódva benne cirózist okoztak, a túlnépesedett lakók, akkor Molnár bácsi, aki nem más, mint maga a bolygó, elpusztult. Igaz?

Dr. Mászógép bácsi egyébként nagyon reméli, hogy nem az ő éjszakai amatőr betegmozgatási kísérletei okozták a tegnap még békés májkómában heverő Molnár bácsi oly hirtelen halálát.

Gyufa jelen pillanatban a Balatonon tartózkodik, és arra készül, hogy hazatérve elverje egy kicsit dr. Mászógép bácsit. Hogy mi okból kifolyólag, arra dr. Mászógép bácsi nem emlékszik; de valami olyasmi lehet a dolog mögött, miszerint: Dr. Mászógép bácsi kapcsolatuk elején közölte Gyufával, hogy ne számítson túl sok mindenre a szerelem terén; ő pedig valószínűleg csak mostanra fogta föl e szavak jelentését.

Néhány nappal ezelőtt Gyufa és állítólagos élete párja moziba mentek. A *Szerelmes Shakespeare*-t nézték meg, ami nagyon tetszett nekik. A film Shakespeare életének azon szakaszáról szól, amely meghatározta a későbbiek folyamán munkásságának jellegét.

Dr. Mászógép bácsi életében sok olyan szakasz volt, amely meghatározta a későbbiek folyamán munkásságának jellegét. Sőt, olyan szakaszok is akadtak, amikor egyenesen Shakespeare-nek érezte magát, a Rómeó és Júliát pedig ponyvaregénynek.

No meg persze olyanok is, amikor úgy érezte: a Mazsola és Manócska kimagasló irodalmi alkotás az ő életműveihez képest.

57. NUMEROLÓGIA: Az "Ízlések és pofozok" című adaptációban már említettük, hogy a huszonhetes számnak milyen hatalmas jelentősége van itt ebben az árnyékvilágban. Nos, ismét egy remek példa: Eszterke március 27.-én jelentette be, hogy nem akar tovább dr. Mászógép bácsi felesége lenni.

Vajon ki lesz az, aki majd egyszer dr. Mászógép bácsi felesége akar lenni?

Pumpaállat éppen egy barátját várta a Ferenciek terén, amikor Gyufa és élete párja arrafelé vetődött moziba menet. A barát megérkezte, majd távozta után ők hárman beültek a mozi alatt lévő Odeon Caféba, és kóláztak, narancsleveztek, valamint cappuccinóztak. És jól elbeszélgettek. Pumpa elmondta, hogy a hétvégén Ausztriába menend vadvízi evezgetésre az ő Mónijával. Dr. Mászógép bácsiban felébredt a pszichológus, és feltette a ravasz kérdést: akkor most Pumpa és Móni együtt vannak-e vagy sem? Ugyanis Pumpa állítása szerint az ő Mónija március 26.-án mondta ugyanazt neki, mint Eszterke dr. Mászógép bácsinak. Ennek ellenére kezd úgy tűnni a dolog, hogy nem mondott igazat.

Dr. Mászógép bácsi kérdésére Pumpaállat nem tudott kielégítő választ adni.

E könyv írása közben született meg dr. Mászógép bácsi fejében az ötlet, hogy lassan ideje lenne saját maga és Pumpa isteni mivoltát kinyilatkoztatni a nagyvilág előtt.³ Ezen okból kifolyólag elhatározta, hogy amikor kettejükéről esik szó a történet folyamán, akkor nem fog neveket írni, hanem csak az általuk alkotott társaság nevét pötyögi le a billentyűzeten. Íme, a világ okkulására Pumpaállat és dr. Mászógép bácsi közös klubbjának neve nagybetűkkel:

ISTENEK!

— így bizony, felkiáltójellel a végén.

Dr. Mászógép bácsi azon a napon jött rá, hogy ő maga Isten, amikor egy vasárnap, tévénézés közben hirtelen feltűnt neki: mindenütt az ő neve szerepel.

Például ilyenek voltak azok a hírek:

"Orbán Viktor ma reggel a dél-dakotai kormányzónál járt munkaében. A megbeszélések tárgya Orbán dél-dakotai gyapotültetvényeinek további sorsa volt. Az ebédnél jelen volt dr. Mászógép bácsi is."

³ Hogy mindez hová és meddig fajult, azt megtudhatjuk a harmadik részben. Én már előre röhögök.

Vagy:

"Vízilabdázóink újabb fényes győzelmet arattak Barcelonában. Győzelmüket nagyban segítette dr. Mászógép bácsi lelkes szurkolása a medence szélén."

Vagy:

"Baszk szeparatisták eltérítettek egy Taivanba tartó utasszállító repülőgépet. A gépet olasz vadászrepülőök földre kényszerítették Róma repülőterén. A gépet visszafoglaló antiterrorista kommandót dr. Mászógép bácsi vezette."

Vagy:

"Hevessármány polgármestere, dr. Mászógép bácsi mai beszédében kijelentette, hogy a község kisebbségeként emlegett cigány lakossága határozottan többségben kezd lenni."

Vagy:

"Amerikai geológusok egy csoportja szerint a Mauna Koa hamarosan újra ki fog törni. A hírt dr. Mászógép bácsi is megerősítette, aki mai sajtóközleményében a következőket nyilatkozta tudósítónknak: — Nem nyilatkozom."

Vagy:

"Hatalmas tömeg előtt adott koncertet tegnap este a Bonanza Banzai együttes a Budapest Sportcsarnokban. A színpad előtt az első sorban dr. Mászógép bácsi tombolt."

Be szép is ez az én életünk!

Múlt héten szombaton Gyufa, Pocokmadár és dr. Mászógép bácsi bográcsozni mentek vala Kutya-hegyre. Gyufa és Pocok rövidke életük során először jártak e szent bográcsozó-helyen, és amikor megérkeztek, igencsak elámultak a gyönyörű rét látványán.

A kiválóan sikerült paprikáskrumpli után söröztek egyet, majd Pocok dr. Mászógép bácsival kiballagott a rét közepére, és bámulták a csillagokat meg a sejtelmes éjszakai mező árnyékait.

S a hosszú hallgatás után Pocok kimondta azt, ami már megérkezésük óta foglalkoztatta: — Mekkora üres hely! — álmélkodott. — Micsoda meló lehetett ezt ide felhordani!

Az Istenek! társaság jelenlévő tagja csak szerényen elmosolyodott a bajsza alatt. Ő pontosan tisztában volt vele, hogy micsoda meló volt az.

A társaság másik tagja ekkor ki tudja, hol járt.

S itt és most, ezen a ponton dr. Mászógép bácsi is szeretne kérdezni valamit, ami már eléggé régóta foglalkoztatja; egészen pontosan 1999. március 27. óta, amikor is Eszterke faképnél hagyta ötét. A kérdés, amely azóta nem hagyja nyugodni dr. Mászógép bácsit, nagyjából így hangzik:

MIÉRT???

Dr. Mászógép bácsi sokért nem adná, ha valaki kielégítő magyarázatot adna erre a kérdésre. Merthogy Eszterkének ez mind a mai napig nem sikerült.

De vissza a nagybetűs liféhez! Minek búsulni, ha öngyilkos is lehet az ember vagy mi. Minek sírni, ha sikítozni is lehet a fájdalomtól, és minek szomorkodni, ha létezik akut depresszió is? He?

Ottan tartottunk tehát, hogy dr. Mászógép bácsi egy napon elérte az emberi ego nagyságának azon fokozatát, amikor az egyednek rá kell döbennie: ő maga az Isten. Dr. Mászó-gép bácsi ugyan régóta gyanította ezt magáról; sőt, azt is sejtette, hogy ezzel nincs egyedül. Így egy csendes őszi estén, midőn élete legeslegjobb barátjával Kutya-hegyen időztek, megkérdezte őt, hogy mi a véleménye arról: ők tulajdonképpen nem emberek, hanem istenek!.

Dr. Mg. b.:

— Te Pumpu, szerinted? Mink itten istenek! vagymuk?

P.:

— Tök életesen igazad! Ha te isten!, akkor mink is!

Dr. Mg. b.:

— De ha mink az isten! akkor ki az Isten? És mivégre mandátum?

P.:

— Hol?

Dr. Mg. b.:

— Merha mink az Isten! sőt, Istenek!, akkor mi teremtettük vóna Főd bolygó, miégyéb? He? hogy is vala ez?

P.:

— Azannya! Jómagam fjordokat terveztem volna? Hmmm...

Hát, valahogy így történt. Azóta Pumpaállat és dr. Mászógép bácsi mélyen hisznek isten!ben, azaz magukban. Eme hitükben csak egyvalaki zavarta meg őket egyetlen röpké pillanatra, amin szerencsére hamar túltették magukat.

Ez a valaki nem volt más, mint Eszterke, dr. Mászógép bácsi akkor még hites felesége. Eszterke ugyan nem hitte magáról, hogy ő az Isten, de szentül meg volt győződve róla, hogy a világot egyes-egyedül ő irányítja.

Viszont dr. Mászógép bácsit már erdei kirándulás közben is akadt, aki Istennek szólította. Ez egy kisfiú volt a Rám-szakadok közelében, és minden biztonnal áldott jó meglátással, valamint briliáns helyzetfelismeréssel és emberismerettel volt megáldva. Dr. Mászógép bácsi akkor komolyan elgondolkodott rajta, hogy ezentúl a kisfiú által használ "Isten bácsi" nevet fogja használni a mindennapi életben.

Érdekes itt most gyorsan, felsorolásszerűen áttanulmányozni azokat a beceneveket, amelyek felbukkannak dr. Mászógép bácsi környezetében. Íme egy csokor belőlük:

PUMPA, FÜSTI, POCOK, BŐR, ELNÖK, IQ, LÁBBELI, MOHA, ROMBOLÓ, KÖLYÖKHANGÚ, NAGY FEHÉR FŐNÖK, JAVASLAT, CSALEZ, MITTUDOMÉN

Hát normális az emberi faj?

Dr. Mászógép bácsi egyébként örömmel közli mindazokkal, akiket érdekel az ilyesmi, hogy ismét megtalálta nyolcfelé osztott lelkének egy darabkáját. Ez a darabka ebben az életben női testbe inkarnálódott, és Andreának hívják.

Légy üdvöz e bolygón, Andrea!

S Andrea szíves tájékoztatásául íme a többiek, magukkal hozott legjellemzőbb jellemzőjükkel:

Attila, a szépfiú
Kovács Ákos, a tanító
Romboló, az agresszív

Pumpa, a felületes
Emese, a szeretet mestere
Andrea, a skizoid

És dr. Mászógép bácsi, a megfigyelő

Igen, te emilyen-amolyan olvasó, jól látod, ez csak hét. A nyolcadik még bújkál valahol. Dr. Mászógép bácsi meggyőződése, hogy csak addig kell élnie, míg ezt a nyolcadikat is meg nem találja.

Merre vagy, nyolcadik darabka?

Merre vagy, Halál?

Ha már itt tartunk mink meg: kiskorában dr. Mászógép bácsi egy alkalommal hosszasan, akár napokig tanulmányozta a halál jeleit. Kiolvasta a tibeti Halottak Könyvét, amelyben rengeteg megfigyelni valót írnak le a halál előtti pár nap jelenségeiből. Kiolvasta az Egyiptomi Halottaskönyvet, amelyből szintén rengeteg érdekességet tanult. Mégis, dr. Mászógép bácsi — aki egyébként akkor még nem volt dr. — úgy vélem, hogy e két könyv talányos, olykor-olykor misztikus realiztikája mellett a halálnak sok, mindenki számára egyértelmű jele van.

Hadd nyújtsak át ezekből egy csokornyit kedvenc olvasóimnak.

A HALÁL JELEI, MELYEK LÁTTÁN AZ EMBER BIZTOS LEHET BENNE, HOGY A HALÁL MÁR BEKÖVETKEZETT, ÉS NINCS MENEKVÉS:

1. A megfigyelő lát egy szikladarabot, amely ránézésre legalább tizenöt tonna, és amely alól egy véres, szilánkosra tört emberi kéz lóg ki. A test a józan paraszti logika alapján valahol a szikla alatt helyezkedik el.
2. A megfigyelő felfigyel egy gőzkalapácsra, melynek ütőfeje alól egy emberi test lóg ki, feltételezhetően fejénél fogva beszorulva.
3. A megfigyelő egy emberi testre lel, amely itt-ott már koromfekete, másutt zöldes. Szaga igen kellemetlen, édeskés, állapota enyhén kásás; korát becsülve legalább kéthónapos.
4. A halál biztos jele, ha ugyanazon emberi test feje legalább tíz méterre van a többi részétől.
5. A nagyon közeli halál egyik jele, ha a megfigyelő hiába mereszi ki mindkét szemét, csak végtelen sötétséget lát, enyhe földszagot érez; kitapogatva azt tapasztalja, hogy valami hosszúkás, keskeny, nagyon szűk helyen fekszik és mintha rögdobálást, valamint távoli harangszót hallana.
6. A közeli halál másik biztos jele, amikor a megfigyelő azt érzi, hogy már percek óta zuhan, de még mindig nem ért le.
7. Továbbá biztosak lehetünk a halál nagyon közeli beálltában, ha térdeplő helyzetben felnézve egy keskeny, éles, síneken közlekedő pengét látunk nyakunk felé zuhanni.

Erről tehát ennyit, vagy mi.

Közben dr. Mászógép bácsi előrehaladtával munkahelyén főnök levend. Rendészetve-zető. Keres sokat, boldog vala. Vagy mi.

És gondolkoda.

Eszterke, úgyis mint leendő volt feleségállat, válásuk egyik okaként dr. Mászógép bácsi állandó jellegű anyagi gondjait említette. (Pedig dr. Mászógép bácsinak soha nincsenek anyagi gondjai, lévén, hogy sosincs pénze.) Mindegy. Most, hogy szakítottak vala, dr. Mászógép bácsi akaratán kívül nekiállt sokat keresni. Ha együtt maradtak volna, akkor most kurva jól megélnének. Vége lenne a hóvégi üvegviszaváltásos pénzszerzéseknek, akkor rendelnének pizzát, amikor csak akarnának, satöbbi.

Ugyanbiza!

Hát nem furcsa ez? Azt mondják, píz nem bódogít, és mégis! ha nincs, akkor benne vagyunk a córeszban. Amikor nincs pénz, az ember idegesebb, csak ide-oda leng a lakásban, nincs kedve semmihez és fülük a foga. Még az erdőjárás is szomorúbb, hiszen úgymond "nyomorogni" kell; nincs kóla, kevés a cigi, a kaja és semmi fényűzés.

Már csak így van ez.

Szakításuk óta először, egy kisebb társaság (Lázarus Laci, Gyula, a Sírásó, Ivan Rombolovics, Koko) keretében Eszterke és dr. Mászógép bácsi együtt mentek innya az Óbester nevű helyre, mely mostanában kezd törzshellyé előlépni.

Az érdekes ebben az, hogy aznap este, amikor összejöttek vala egymásba, ugyanitt, az Óbesterben ittak némi alkoholtartalmú italokat, mielőtt felmentek volna dr. Mászógép bácsiékhoz. (Emlékszem, előtte a moziban megnéztük a *Hamlet vagy amit akartok* c. filmet. Úgy látszik, egy-egy kapcsolat kialakulásának kezdetét végső soron mindig Shakespeare-hez köthetem.)

S itt, ezen a helyen, ezen az estén kérdezte meg dr. Mászógép bácsi utoljára Eszterkétől, hogy jól meggondolta-e ezt az egész válás-dolgot. És Eszterke sírt, és nem tudta, mit akar: mert szerette hites urát, de ugyanakkor nem volt már szerelmes; mert tudta, hogy ennyire hozzáillőt többé nem talál, de mégis, nem tudta elképzelni vele tovább az életet.

Kellemes este volt, mondhatom.

Másnap éjszaka dr. Mászógép bácsi részegen hevert hálósádján, vókmennel a fülében és kezében azzal az esküvői fotóval, amelyen épp megcsókolják egymást.

58. FÉRFIASSÁGOLÓGIA: Egy férfi minden körülmények között legyen képes könnyek és hangok nélkül sírni.

Eli, Eli, rama sabaktani!

A halál gondolata mindig is nagyon foglalkoztatta engem. Mindig is szerettem volna tudnom, hogy van-e élet utána, (-nam,) és ha van, milyen. (És kivel.) Itt, ezen az öreg sárfatálon az emberiség kilencvenöt százaléka hisz valamilyen felsőbbrendű Bennem, és ezzel járulékosan a halál utáni folytatásban is.

Már csak így van ez.

Dr. Mászógép bácsi egyszer megígérte legelső hosszú kapcsolatának, Finna Vikinek, hogy ha ő hala meg előbb, akkor így vagy úgy, de visszatér; s visszatérésének jeleként és a túlvilági élet egyértelmű bizonyítékaként összetöri Finnának házának előszobai nagytükrét.

Úgy legyen, vagy ahogy a fremenek mondanák: Bi-la Kaifa.

De vajon Isten valóban visszaengedem majd magamat?

Mert azt hiszem, eleget éltem már.

Hisz megszülettem, felnőttem meg egyebek. Ettem-ittam, jártam bölcsibe, oviba, isibe, dolgozóba, japán nyelvtanfolyamra, ezoterikus előadásokra... Ugrottam ejtőernyővel, estem le kilátóból ernyő nélkül... Szerettem nőt, férfit, kisgyermeket... Loptam és fogtam tolvajt, vertek és vertem... Szívtam füvet, heroint, haskát, nyaltam bélyeget és rágtam maszlagot meg gombákat... Jártam már a levegőben, a földön, a föld alatt és vízen is, mezítláb... Eveztem, bicikliztem, gördeszkáztam, görkoriztam, korcsolyáztam, vezettem autót... Cigiztem, alkoholizáltam, kávéztam... Ettem szöcskét és hernyót sok egyebek mellett... Szakítottam és az én szívemet is szakították már meg... Megnősültem, elváltam, szenvedtem... Zenéltem, írtam, költöttem... Sírtam és nevettem, néha egyszerre is...

Mi van még?

És minek?

59. SÁTOROLÓGIA: Tudjátok-é feleim, mit lehet az oljan emberkétől kérdezni, aki még soha életében nem sátorozott? He? Hát a következőt: — Neked a sátor alja új hely?

Andreja egyre érdekesebbé kezd válni dr. Mászógép bácsi számára. Lebilincselő egy éniség. (Hm... éniség. Milyen érdekes szó.)

Valjon végig lehet-é írni egy egész könyvet úgy, hogy az ember felhívja a figyelmet (esetleg telefonon) a magyar nyelv ezerszínűségére?

Bizonyára.

Életem célja: egy könyv, amely nem szól semmiről.

Kivéve engem.

Jók ezek az egysoros bekezdések, mi?

Egyszer dr. Mászógép bácsi elolvasott egy könyvet, amelynek az volt a címe: Minden és mindenki EGY. Richard Bach írta. (Ez a Bach nem azonos a híres zeneszerzővel persze.) A könyv arról szólt, hogyan keresse meg az egyszeri földi halandó azokat az összefüggéseket, amelyek megismerése révén eljuthat a szatorihoz, a Nagy Felismeréshez.

Érdekes könyv, annyi szent.

Dr. Mászógép bácsi e könyv elolvasása után bátran leszögezett néhány alaptételt, amelyet azóta is vall. Íme:

- Bármennyire is magunk alakítjuk a sorsunkat, vannak az életben bizonyos stabil, előre kijelölt pontok, amelyeken így vagy úgy, de át kell esnünk. És nincs apelláta.
- Ettől függetlenül ki kell használnunk az élet minden percét.

- Ezek a pontok saját személyes lelkünk tanulási — más néven: karmikus — életútjával állnak szoros összefüggésben.
- Nincs apelláta!
- Az életben a legegyszerűbb dolgok rejtik a legbonyolultabb dolgokat.
- Vízen járni nem is olyan nagy dolog.
- Én vagyok Isten!.

Andreára visszatérve: azt hiszem a dr. Mászógép bácsi, hogy kezdjük érezni egymást. Most, e percben is olyan hangulatban van, mint én, és legszívesebben kifeküdne egy rétre a csillagok alá, és szeretné, ha mindenholnan Mike Oldfield szólna.

És sírna a világ elmúlása felett.

Pumpa és dr. Mászógép bácsi mobiltelefonos SMS levelezése 1999. június 25.-én:

P.: NE OLVASGASD A TELEFONOD INKABB TEDD LE A KEZED
ÉS NE REMEGJ

DR. MG. B.: TE SZOPOL?

P.: NÉHA CSAK KÉTSZER ISMÉTLEK

DR. MG. B.: JAJ DE SZOPÓS! HUN VAGY?

P.: FLAMENCOBAN A SEGGSZŐRÖMET TISZTOGATOM.
HATTE?

DR. MG. B.: DOLL GOZOM A SKÁLÁBAN. RIBANCMADÁRÁPOLÁSI DÍJ!

P.: Nem felelt.

Íme, a teljesen értelmetlen beszélgetés szép példája.

Abba is hagyom mostan az írást.

Na de most már aztán...

<p>60. ITALÓGIA: Megfigyelte már valaki, milyen hülye egy neve van a Baleiy's-nek? Elég csak kiejteni, és máris elmegy az ember kedve tőle.</p>
--

NÉHÁNY SZAVAK A MOBILTELEFONOKRÓL ÉS AZOK RENDSZERES HASZNÁLÓMRÓL:

Kisebb korában, amikor a mobiltelefonok terjeszkedni kezdtek Magyarországon, dr. Mászógép bácsi és barátai sokat röhögtek azokon a ficsúrokon, akiknek a tömött hetes busz közepén megcsörrent a telefonjuk, és az abban mások számára hallhatatlan személyek kérdéseire a következő típusválaszokat adták:

- Persze hogy ne add el a fatelepet!
- Mennyi, kétmillió? Estére meglesz.
- Hogyhogy hol? (Kitekint az ablakon.) A Keletinél. Mindjárt ott vagyok.
- Hívtál? Biztos nem volt térerőm.

Azóta dr. Mászógép bácsinak és barátainak is van már mobiltelefonja, és gyakran megcsörren a tömött hetes buszon vagy más hülye helyeken. És találjátok ki, kedves skizoid olvasóm, miféle válaszokat adunk a mások számára hallhatatlan személyek kérdéseire?

Íme néhány tipikus példa:

- Nyissátok ki az első szintet a két nyitóbizottsági taggal.
- Persze hogy nem, csak közbejött valaki. Ott leszek!
- Kettő zöld, meg egy fél hernyó. Haska nem kell, most kurva jó anyag jött?
- Hazudtam.
- Na mi van küsszívem, előkerült a telefonszámom?
- MI VAN A PÉNZEMMEL?!
- Hogyhogy hol? A Keletinél. Mindjárt ott vagyok.
- Nyugodtan rátehetem a kezemet a szívemre, vagy bárki más szívére...
- Hívtál? Biztos nem volt térerőm.

ÉS MOSTAN NÉHÁNY SZÓ ARRÓL, HOGYAN VISELKEDJÜNK AZ EMBEREK KÖZÖTT, HA VAN MOBILTELEFONUNK.

1. A mobiltelefont minden körülmények között úgy viseljük, hogy az mások számára jól látható legyen. E cél elérése érdekében akasszuk a telefont nadrágzsebünkre. Télen, ha a kabát eltakarná, inkább lóbáljuk a kezünkben. Nyáron ideális hely a telefon számára a póló nyaka, esetleg (strandon) a fecske, vagy a nyaklánc.
2. Ne kapcsoljuk ki soha a telefont. Ne zavarjon minket, hogy moziban, színházban, kórházban vagyunk vagy esetleg temetésen veszünk részt.
3. Ha ne adj' Isten (ÉN) felhív valaki, sóhajtsunk nagyot, mielőtt felvesszük, hogy mindenki érezhesse, mennyire unjuk már ezt a folyamatos zaklatást. Beszélgetés közben forgolódjunk, hogy a körülöttünk tartózkodó összes személy láthassa: épp telefonálunk. Beszéljünk minél hangosabban.

Írtam is erről egy dalt. Íme:

Mikor épp a témához kezdenék
és áll már a ...
és épp be is hatolnék
hát csörög a telefonom

mikor temetésen vagyok
kezemben sok virág
épp a sírba vetném őket
megtalál sok jóbarát

mikor a moziban bámulom
a vér szép zivatarát
és füllesztő már a csend
hallom a mobil hívó szavát

mikor felvételen vagyok
egy újabb munkahelyen
és bunkóság nem figyelni
a telefon ott a fülemben

mikor beteget látogatok
a pacemaker-osztályon
valaki biztos felhív
a mobiltelefonon

és mindenki boldog

You frozen?

GYUFA ÉS DR. MÁSZÓGÉP BÁCISI MÁR NEM ALKOTNAK EGY PÁRT.

Ennek lehet az oka bármi, amit annak nevezünk.

Lehet például az, hogy dr. Mászógép bácsi éppen depressziós, és épp megint a feleségét szereti. Lehet viszont az is, hogy dr. Mászógép bácsi egy faszkalap.

Mostan itthon ülök Eszterke 2 előtt, és Madonnát hallgatok a fülemben helyezett dugókból, melyekbe a wókmen nevű, fiatalok körében igen népszerű (de hülye szó!) szerkezet-furmányos juttatja el a hangokat. És miközben ezeket a sorokat leírom, egyfolytában az jár a fejemben: mi történt, hogy ide jutottam?

És miért foglalkozom annyit magammal?

És miért nincs itthon egy kis dugi heroin vagy fű?

És miért írok ilyen egysoros dolgokat?

És miért hiányzik annyira a Hatodik részecském, akit ezen a bolygón Andreának is ismernek?

Az ifjú Gaál Andrea szerint a lélekdarabkák megismerkedési törvénye okozta dr. Mászógép bácsi és Eszterke házasságának felbomlását. Ugyanis, ha nem hiszünk a véletlenek létezésében, vagyis aztat valljuk, hogy minden eleve elrendeltetett, akkor a következőképpen foglalhatjuk össze az élet idevonatkozó kis etűdjét:

- ⇒ Dr. Mászógép bácsi megalapítja a Tauron Bevetési Csoportot, az egyetlen valamirevaló természetvédelmi szervezetet.
- ⇒ 1996. januárjában Eszterke a csoport tagja lesz, és megismerkedik dr. Mászógép bácsival.
- ⇒ Dr. Mászógép bácsi levélben szakít addigi kedvesével, egy Hedviga nevű székely lánnyal, és a Bevetési Csoport munkájáról forgatott riportfilm kapcsán összeboronálódik Eszterkével.
- ⇒ 1998. elején Gaál Andreát a Tauron kapcsán majdnem bemutatják dr. Mászógép bácsinak. A karmikus erők munkája azonban valamiért megghiúsítja ezt a találkozást.
- ⇒ 1999. márciusában a már ismert körülmények között dr. Mászógép bácsi házassága tönkremegy. Pár hónap múlva Gyufa felbukkan, és a Városligetben hagyományosan megrendezésre kerülő Rendőrnapon bemutatja Andreát dr. Mászógép bácsinak.
- ⇒ Amit akkor a dr. még nem tudott: az egyik volt Tauronos, bizonyos "Szerzetes" küldte el Andreát, hogy szerezzen minél több információt dr. Mászógép bácsiról. Szerzetes arra kíváncsi, hogy vajon mit tevékenykedik napjainkban a dr.
- ⇒ Dr. Mászógép bácsinak a Rendőrnapi során egyre inkább szimpatikusabb lesz a célbalövessel is remekül boldoguló, hozzá hasonlóan cinikus lány. Akkor még persze nem sejti, hogy lelkének egy Darabkájával hozta össze sorsa; de Andrea iránt ébredő érzései egyre gyanúsabbá teszik lelki szemei előtt a lányt.
- ⇒ Dr. Mászógép bácsi egyre többet gondol Andreára. Egy idő múlva rájön, hogy a lány ugyanannyira fontos neki, mint egykoron Emese volt. Ráébred néhány karmikus összefüggésre, majd az új szempontok szerint kezdi el figyelgetni Andreát.
- ⇒ Miután megbizonyosodik róla, hogy Andrea valóban egy Darabka, dr. Mászógép bácsi döntést hoz és tanait ismerteti a lánnyal. A lány meglepően fogékony e tanok iránt, és láthatóan hisz a folyamatosan jelentkező jeleknek. Hamarosan dr. Mászógép bácsi padavanja (tanítványa) lesz.
- ⇒ Egy beszélgetés alkalmával, amelyre néhány héttel e sorok leírása után került (leszt, voltandott) sor, Andrea kifejti azon véleményét, miszerint: ha őt annak idején a Tauron kapcsán bemutatják a dr.-nak, akkor talán nem megy tönkre az a házasság, hiszen a karmikus erőknek nem kell ilyen agyafűrt módon összehozniuk őket. Dr. Mászógép bácsi elgondolkodik ezen, és igazat ad a lánynak.

Előbb vagy utóbb, de kivétel nélkül, minden értelmesnek mondott lény elgondolkodik és felteszi magának az Élet Nagy Kérdéseit. Ezek megválaszolása mozgatja a világegyetemet, amióta is az létrejövendő az Úr akaratomból. Minden lény kétségbeesetten keresi a választ (amely elterjedt vélemény szerint pontosan negyvenkettő), amely minden minden problémáját megoldaná. S hogy mik azok? (Mármint a kérdések.) Imholla:

1. Ki?
2. Hol?

3. Kivel?
4. Miért?
5. És a pokolba is, miért???

Te, satnya kezdő lélek, ki most ezeket olvasván elgondolkodol: ha eme listára pontosan meg tudsz felelni, Isten! valál.

Szóval, ezek azok a kérdések, melyekre választ kapni minden satnya lélek leghőbb vágya.

Ám dr. Mászógép bácsi leghőbb vágya már nem ez.

Dr. Mászógép bácsi, úgyis mint az Isten! leghőbb vágya valami szerelem, ami mindennél magasabbrendű és minden élőnél boldogabbá teszi. De sajna, dr. Mászógép bácsinak a szerelem nem azt jelenti, mint a közönséges, mondhatni: normális embereknek. Igazából dr. Mászógép bácsi valami olyasmire vágyik, mint például Toni és Balázs ki nem mondott szerelme Szilvási *A néma*-jában; vagy mint Borka és a fiatal Fabricius szerelme a *Kamaszok*-ban. Valami elsöprő erejű, tiszta érzelmre vágyik, ami felforgatja a világot, ami szép és mégis fájdalmas, ahol a lány nem egy agyatlan cicababa, és aki ugyanazt érzi, mint ő maga.

És a sok között, akik voltak, egyik sem volt ilyen. Sok hasonló volt, de egyik sem volt tökéletes, még Eszterke sem, akinek a kitartásával volt egy kis bibi. És dr. Mászógép bácsi egyre gyakrabban fél attól, hogy ilyen lány nincs is, és végleg egyedül kell maradnia.⁴

Ilyen lány talán tényleg csak a könyvekben van? Dr. Mászógép bácsi titokban évekig szerelmes volt Toniba, a tizenkilenc éves, árva nővérkébe, aki kábítószeres és imádott a Duna partján filozofálni, és semmit sem várt az élettől. Kitalált személy. Milyen csodálatos szó!

És most itt van ez az Andrea leány — furcsa magadról olvasni, mi? — és *tényleg* egyre többször jut az eszembe. Pedig még nem is ismerem, de megvan bennem az a hiba, hogy előre felállítok egy ideált, amelyhez hozzá akarom idomítani a célszemélyt. S amikor ez nem megy, akkor az egész dolog megkeseredik és elkezdődnek a problémák.

Álmomban egyszer megtaláltam a magam Toniját.

Íme:

Dr. Mászógép bácsi a villamoson utazik, mindegy, hova és miért. A hídon jár éppen a sárga jármű, alattuk a Duna csillog a végtelenbe, és egy lány száll fel; se nem csúnya, se nem szép, de azért dr. Mászógép bácsi szeme azonnal megakad rajta. A lány szeme az, ami odavonzza a tekintetét.

Mert látszik azon a két szemem, hogy tulajdonosuk füvet szívott.

⁴ Akkor persze még nem ismerte Fotóshop Mónikát.

És, maga sem tudja honnan jött bátorságból merítve energiát, dr. Mászógép bácsi feláll, odaül a leánnyal szembe, és megszólítja.

— Szar dolog, mi? — kérdezi. A lány ránéz.

— Mi?

— Ez az egész utazás így. Nagyon hosszú és nagyon értelmetlen — folytatja dr. Mászógép bácsi. A lány kinéz az ablakon.

— Mit akarsz tőlem? — kérdezi, és félresöpri hosszú haját az arcából. Dr. Mászógép bácsi ettől a mozdulattól valahogy egyre szebbnek látja.

— Semmit — feleli. — Csak ahogy ott ültem, és néztelek, rájöttem, hogy én vagyok az egyetlen olyan lény ezen a bolygón, aki azt érzi most, amit te.

— És honnan tudod mindezt?

— Mert láttam a szemedben. Mert tudom. És mert én vagyok Isten.

A lány felnevet. — Te bolond vagy.

Dr. Mászógép bácsi bólogat. — Csak annyira, amennyire te. Nem érzed?

A lány nem felel. A fütől pillanatnyi szünetek állnak be fejében, másodperces emlékezetkiesésekkel küszködik. Fogalma sincs, mióta ismeri a vele szemben ülő lényt, és miről beszélget vele. — Félek — mondja hirtelen.

— Mindenki fél.

— De én mindig félek.

— Mindenki mindig fél. És is félek.

— Mitől?

— Nem tudom. talán magamtól, talán tőled.

— Ennek semmi értelme.

— Miért, minek van értelme?

Csend. A lány kifelé bámul, gondolkodik. Dr. Mászógép bácsi is kinéz, és mégsem lát semmit.

Honnan jött ez a lány? Hová megy? És honnan hozza magával és mik azok a dolgok, amik miatt az ember egy szempillantás alatt úgy érzi, hogy meghalna érte? Hogy vele képes lenne haláláig együtt maradni, és elfelejteni a világot?

— Azt sem tudom, ki vagy, de kellesz nekem — mondja dr. Mászógép bácsi, és a lány rámosolyog.

És éltek, és meg nem haltak.

Móni, Viktória, Ilus, Viki, Ica, Enikő, Klári, Bea, Orsi, Eszter, Antónia, Andi, Emese... felsorolni sem lehet őket. Miért nem lett az Igazi egyikük sem?

Mostanában általában éjszaka írok, de immár fű és heroin nélkül. Mégis, semmivel sem jobb a kedvem, mint egykoron, félaktív drogos korszakom teljében, amikor szinte minden este sikerült valamit fölszippantani az orromba.

Ma azon gondolkodtam, hogy vajon mi a különbség a kamaszkori depresszió és eközött a mostani között? Vajon nevezhetem ezt már érett depressziónak?

És ha összehasonlítom eme uccsó napok természetét az *Ízlések és pofozok*-kal, akkor vajon melyik a tisztább, érthetőbb az egyszeri földi halandók számára?

Mennyivel több ez a fájdalom a régieknél, amelyeknek, azt hiszem legalábbis, a legfőbb mozgatórugója az önsajnálát volt? Amikor elszakadtam életem első szerelmétől, Ilustól, legszívesebben meghaltam volna; s mégis, később örültem neki, hogy így történt, mert sajnálhattam magam; sajnálhattam azt a hősszerelmest, akinek hittem magamat. Később persze az a fájdalom is átalakult, beleolvadt az elmúlás iránt érzett többi kín közé. Mert rájöttem, hogy nem magamat kell gyászolnom, hanem azt a korszakot, azt a

hangulatot, amely mindörökre elmúlt azzal a szerelemmel, és előhozni, felülmúlni semmi sem tudja soha többé.

Aztán eljött Finna Viki, az őrző, hosszantartó szerelmével és a szexualitás felfedezésével; s azután olyannyira elmúlt az is, hogy manapság, ha visszagondolok rá, teljességgel lehetetlennek tűnik az a három és fél év. Találkozom vele persze ma is, gyakran bent a Skálában, de ahogy rápillantok, idegenebbnek tűnik még a kollégáimnál is. Hihetetlen, hogy egykor együtt éltem vele, hogy mindennap lefeküdtem vele, élveztem a testét, és szerettem, és akár ölni is képes lettem volna, ha arra kér. Ugyanakkor néha belesajdul a szívembe, hogy mennyivel tisztább és jobb volt az az énem, amit talán ő igazított a magáéhoz; s hogy mennyi mindenre megtanított az a kapcsolat.

És a sok pár napos, pár hetes, pár hónapos szerelem után eljött Eszterke, aki mégis felülmúlt mindent, hiszen kiszakított az addigi életemből, magával ragadott a felnőttkorba, és az első valóban komolyan nevezhető kapcsolatot hozta létre velem. Elköltöztem vele, együtt éltem vele, együtt kalandoztam vele, s végül, ha csak egy kis időre is, de nőül vettem, ami eléggé komoly lépés volt tőlem. Egy világot építettem fel rá, s egy emberöltőnyire előre terveztem vele: s ő egy perc alatt lerombolta mindezt.

S ha korábban azt hittem is, hogy igazi japán módra nem érdekel a halál, tévedtem. Be kell látnom, hogy csak póz volt, olyan póz, amely jól mutatott társaságban, jól mutatott a lányok előtt; komolyságot és tekintélyt kölcsönzött minden pillanatban, amikor mások előtt felöltöttem magamra. És mi a vége?

Most érzem azt, hogy nem számít, mikor jön el a vég. Most érzem azt, hogy azt se bánám, ha ebben a szempillantásban leterítene; hogy ha holnap már nem kellene bemennem abba a kurva Skálába, nem találkoznék senkivel és semmivel. Nem ragaszkodom már semmihez. És közben mégis egyre újabb és újabb dolgokat értek meg: Romboló barátságát, amely rég felülemelkedett már a karmikus szférákon; a mindennapi teendők áldását, melyek lekötik az ember figyelmét és különféle emóciókat szabadítanak fel benne. Ezek az érzések segítenek, hogy ne a lényeg járjon a fejemben; hogy ne arra gondoljak egyfolytában, hogy minden itt körülöttünk csak illúzió, és semmi sem számít, csak a pillanat.

Azt hiszem, most lettem igazán buddhistává, vagy akármivé, hiszen annak nevezzük, aminek csak akarjuk. Hiszen pont a Zen mondja: nincs múlt, nincs jövő, csak egyetlen végtelen pillanat. És apróbb boldogságok is érnek, olyanok, mint például Andrea, aki hiába nincs itt a közelemben, mégis, érzem, hogy mit tesz, hogy merre van. És több ez, mint a szerelem, több ez, mint a barátság: mert minket, a Nyolcakat valamiféle láthatatlan, de mindennél szebb és erősebb kötelék tart össze; s hárman közülük, Romboló, Emese és Andrea különösen kiemelkednek a többi közül. S mivel te vagy az új, Andreám, te ragyogsz most a legfényesebben.

És azt sem tudom, miért kell mindezt most, itt és ebben a percben leírnom, pont egy ilyen jellegű könyvben; de végre először igazán őszinte vagyok magamhoz. Végre csakugyan leírom mindazt, ami legbelülről jön, és nem hallgatok el semmit, hiszen semmi sem érdekel; se a következmények, se a hátulütők. Ha nem jöttél volna még rá, akkor most elolvashatod, hiszen ideírom neked, hogy szeretlek. Szeretlek, de nem úgy, ahogy a szeretőt vagy a kedvest szokás, hanem úgy, ahogy a lélek egyik fele szereti a másik felét, azzal a rajongással, amelyben benne van a szeretet minden formája. És az is igaz, amit akkor ott a Skála előtt mondtam neked, hogy igazából te hiányoztál kettőtök közül; mert az sem véletlen, hogy pont most bukkantál fel mentőövként a környezetemben, hogy pont most foglaltad el azt a helyet, amelyre egykor egyedül Emesének volt joga, az egyetlennek rajtad kívül, akinek számított a véleménye.

És bizonyos szempontból veszélyt is jelentesz nekem. Az egóm sikítva tiltakozik, amikor meglát, hiszen az a fajta vagy, aki képes nevelni engem, akinek egyetlen szavától teljesen megfordulhatok, és másképp láthatom a dolgokat. Olyanná válhatsz nekem, mintha

az Igazi lennél; azzal az apró különbséggel, hogy sohasem foglalhatod el a helyet mellettem, soha nem lehetsz teljesen az enyém úgy, mint nő. Az mindent elrontana.
Hiába te vagy az Iker, akkor is én vagyok a skrizofén.

Ennyi tömény szenilitást rég nem sikerült leírnom.

És most reklám, vagy mi.

(A közbeiktatott pár perces reklámszünet alatt dr. Mászógép bácsi világméretű egója megpróbálja összeszedni magát.)

61. EGOLÓGIA: Az ember egóját porig csak maga az ember alázhatja.

Vagy mi.

Ez az éjszaka, ez az éjszaka, ma este mindenkinek van egy kis vérszaga... ja, adásban vogymuk? Bocsi.

Annak idején (minek is a miijén???) dr. Mászógép bácsi, amikor még a Corvin Áruházban vigyázta a vagyonbiztonságot, egy alkalommal az első emeleti vécében felfedezett egy rosszul lett fiatal lányállatot. Mondanunk sem kell, a lány drogos volt, és a vécében lőtte be magát. Persze azt sem kell mondanunk, hogy könyvünk címszereplőjének mindez kimondhatatlanul tetszett.

A lány csinoska volt, jó alakú, kellőképpen alter kinézetű és hihetetlenül kedves szemekkel meredt dr. Mászógép bácsira. Sokat beszélgettek, amíg a lány anyját várták az áruház előtt, akit dr. Mászógép bácsi hívott fel bátran, hogy a lányt ne a rendőrök, hanem a családja vigye haza.

S tegnap ugyanezt a lányt fogták meg a Skálában, ugyanezzel a problémával. És dr. Mászógép bácsi megint elengedte, amit rögtön a lány távozása után meg is bánt.

Talán szerelmes vagyok ebbe a lányba?

Talán ő az én Tonim?

S az is hihetetlen, hogy dr. Mászógép bácsi mennyire várja, hogy újra felbukkanjon ez a lány, és beszélhessen vele; holott erre igen kicsi az esély, főleg, miután a lány kitiltatott a Skálából. De dr. Mászógép bácsi valahogy biztos benne, hogy össze kell még futniuk.

Pedig még a nevét sem tudja.

Akárcsak abban a bizonyos álomban.

Vagy tán megint álmokat kergetek?

Miért jobb nekem a nemlétező, mint a kézzelfogható, a valóságos? Miért kell megint illúzióból várat építenem?

Mert amikor kihallgattam a tizenhét éves szobában, és először megint hülyének nézett, mert nem ismert meg azonnal, egy pillanatra megfogtam a kezét, hogy felhívjam a

figyelmét azokra a tüsszúrás-nyomokra, amikből egyértelműen látszik, mit csinál szabadidejében. És akkor, ahogy hozzáértem, hirtelen belémhasított, hogy mi az oka ennek az egésznek; hirtelen egy hang felüvöltött bennem: itt van, ő az, ő a Nyolcadik! Éreztem, amit ő érzett: bizonytalanságot, félelmet, és valami halvány, minden-mindegy-beletörődést, lesz-ami-lesz-életérzést, és a tudatalattijában ébredő örömet, hogy hasonlóra talált. És *tudtam*, hogy ő is tudja, és azért nem ellenkezik, és *tudom*, hogy ő is találkozni akar velem, csak még bizonytalan; de ő is ugyanazt érezte, amit én, mert elmentekor megsímogatta a kezem, megölelt és megköszönte, hogy rendes voltam vele. Andrea, gyere haza, ezt tudnod kell!

Itt vagyok mind, egy rakáson, és hamarosan vége lesz mindennek.

És kell, kell, kell nekem ez a lány, aki azért jött, hogy velem legyen, mert az a feladata, hogy elkalauzoljon mindennek a végére, és ott legyen, amikor meg kell halnom végre.

Hülyeség?

Ez a könyv kezd nagyon eltérni az eredeti témájától, de se baj.

S újabb nap a Skálában.

Van itt egy érdekes lányka az áruházban, akit a változatosság kedvéért Móninak híznak. No, ez a Móni lány, olybá tűnik, felettébb kedveli a dr. Mászógép bácsit. Most megadta a telefonszámát azzal az indíttatással, hogy dr. Mászógép bácsi hívja fel őtet vasár nap, együttlőfrálás céljából.

Ez a nevezetes leányka igen csinos kis szőke jelenség. Ráadásul némineműleg morbi-dista is, egyszóval megvan benne az a tulajdonság, amelyet dr. Mászógép bácsi szeretek a nőkben. És dr. Mászógép bácsi egyre gyakrabban vetődik a lányka munkahelye felé, és egyre több időt tölt ottan, hogy beszélgethessen vele.

Lehet, hogy lesz a dologból valami?

Másfelől ott van a tény, hogy dr. Mászógép bácsi jelen pillanatban úgy érzi, totál szerelmes az ő elérhetetlen Tonijába.

Vagy mi.

Hun az igazság, hun az ébredés, hun a főszakács, hun a konyhakész?

Erről jut eszembe: egyszeriben Főszakácsnak is hívtak, mégpedig az a lány, akit Molnár Antóniának neveztek, és biztonsági őr volt az OTP Bank Securitynál. Amellett, hogy biztonsági őr volt az OTP Bank Securitynál, ráadásul két hétig a szeretőm volt vala. A legsúcsabb, hogy Toninak becéztem, akárcsak ő maga magát is; és vele töltöttem az ezerkilencszázkilencvenötös év szilveszterét.

Azér' hítt Főszakácsnak, mert olvasta a híres csecsemős szakácskönyvemet, és kurvára tetszett néki.

Oljan furcs az élet: itt ülök, írok, közben félszemmel a VIVA2-öt bámulom, és az új, alig két napja beszerzett discmanemen Republicot hallgatok. Néha persze a mobilra lesek: a zene miatt nem hallanám meg a csörgést. Néha cigizek, és köhögök; a fejemben a Toni mosolya hívogat, és Andrea szeme néz le rám; na meg persze ott van folyamatosan az a fránya gondviselés is, melyet a világ felé gyakorlok.

És a legúlyosabb az, hogy ennél többet nem is akarok a lifétől.

Nagyon nehéz dolog istennek! lenni.

62. CSODASZARVASOLÓGIA: Csodaszarvas égi ködbe' táncol.

És most lássuk, mi történik akkor, ha elmesélem egy napomat, de úgy, hogy az "amikor" szó helyett a "pizza"; a "mert" helyett a "légy"; az "akkor" helyett a "sajt"; a "hogy" szó helyett pedig a "kenyér" szót használom:

Pizza reggel dr. Mászógép bácsi felkel — légy csörög az óra — még majd' leragad a szeme, és azonnal elindul cigit meg kávéét szerezni. Kenyér felébredjen rendesen, légy hamarosan dolgozóba kell mennie. A cigizés-kávézás után jön a tisztálkodás és a felöltözés, kenyér pizza beér a Skálába, dr. Mászógép bácsi kell ő képpen fess legyen. Légy különben kirúgják, kenyér a lába sem éri a sárfatálat.

Odabent dr. Mászógép bácsi mindent megtesz, kenyér a Skála kifogástalanul működjön, és mindenki boldog és elégedett legyen, légy az élet úgy kerek, vagy mi.

S ha vége a napnak, — légy mindennek eljön a vége — sajt hazaindul, kenyér végre megpihenhessen.

Vég-e?

I'm God!

And I Want to be Everybody!

And the famous words of dr. Crimblemachine:

This is My
Empire!!!

Ajjaj, jönnek a kárpitemberek!

(Ezt a könyvet a legutóbbi számításaim szerint tizenkét tapasztalt pszichológus napi tizenkét óra megfeszített munkával legkevesebb 120 éven át elemezné.)

Pszichoszomatikus Pszichoanalízis Pszichoanalitikus Pszichológus
Pszichopata Pszichologikus Pszicho Pszichés Pszichoelektronika
Pszichopatológia Pszichopátia Pszichopatika Pszicholometrikus
Pszicholografikus Pszichotróp Pszichonikotinizmus Pszicholiteratura
Pszichobevásárlás Pszt...

Csak tunnám, ez meg mi volt? Abba is hagyom mára.

Befejezván a komolytalanságokat, dr. Mászógép bácsi elhatározta, hogy visszakanyarodik a könyv eredeti témájához, és könyörtelenül kielemezi néhány ismerősét, kezdve a sort... kin is? Hát például...

Gaál Andrea lélekelemzése

Andrea huszonnégy éves Iker jegyű nőszemély, fejlett elsődleges és másodlagos nemi jellegekkel és az Ikrekre jellemző totális kettősséggel megáldva.

Andrea ezen életének alakulása, néhány, az utóbbi évekből származó meghatározó eseménytől eltekintve teljesen ismeretlen szerzőnk előtt. Ezen események közül talán kettő érdemes arra, hogy kiemeljük a többiek közül.

- a, a Barabás-effektus
- b, a dr. Mászógép bácsi iránt érzett szerelem

Barabás-effektusnak nevezzük azt az eseménysorozatot, melynek során Andreánk megtapasztalta a totális szerelemből való kiábrándulás felemelő érzését. Ezen érzés kísérőjelenségei: depresszió, elhidegülés a mindennapi élet leélésétől, az örökös elégedetlenség és a "minden mindegy" kettős emóciójából származó kaotikus típusú életkedv (?), a "rosszkor, rossz helyen és rossz testbe születtem"-filozófia, a mélyértelműnek hitt gondolatmenetek túlzott felhasználása.

Andrea ezek miatt folyamatosan senyved. Bizalma a férfinemben alapjaiban megrendült, valószínűleg éveken keresztül nem fog tudni normális párkapcsolatot kialakítani. Ráadásként ama szilárd meggyőződése, hogy ebben az életében nagyon rossz helyre, és főleg, nagyon rossz testbe született; érzései szerint inkább férfitest illene jelleméhez, úgy tűnik, egyenlőre megingathatatlan.

Dr. Mászógép bácsi szerint annyi kellene csak e vélemény pozitív irányú megváltoztatásához, hogy Andrea összekerüljön egy olyan férfival, aki ráébreszti női mivoltára. Az a csodálatos ugyanis ezen a vén sárfatálon, hogy előbb-utóbb minden élőlény összetalálkozik azzal a lényel, aki tökéletesen kiegészíti és elfogadja olyannak, amilyen; ezáltal a legmegfelelőbb az adott egyed számára egy hosszú és tartalmas párkapcsolat eltöltéséhez.

Andrea, amennyiben az a véleménye, hogy ez a lény számára Barabás úr volt, nagyon téved. Aki képes hazudni annak, akit saját bevallása szerint nagyon szeret, az szintén téved. Az Igazinak ugyanis nem lehet hazudni. Egyszerűen nem érzi a szükségét az ember annak, hogy jobbnak, erkölcsösebbnek, tisztábbnak állítsa be magát annál, amilyen

valójában. Az Igazi tisztán szeret, és úgy fogadja el a párját, ahogy azt Isten (én) megalkotta(m).

Andrea dr. Mászógép bácsi iránt feléledt szerelmére a magyarázat pontosan a 152 sorral ezelőtt kezdődő bekezdésben található.

A Dr. Mászógép bácsi Andrea iránt érzett szerelmére való magyarázat ugyancsak ott található.

63. BOLDOGSÁGOLÓGIA: Boldogságnak azt az állapotot nevezzük, amikor az ember örömmel veszi a mindennapi élet leélésével járó, eseménytelen, kispolgári életstílust, melynek szabályai szerint semmi különös nem történik.

64. BOLDOGTALANSÁGOLÓGIA: Boldogtalanságnak azt nevezzük, amikor az ember kizökken a mindennapi élet leélésével járó kispolgári életstílus eseménytelenségéből. Ezt a kizökkenést okozhatja haláleset, kapcsolat vége (szinte ugyanaz), esetleg a kispolgári életstílusból eredő dögunalom túlspirázása.

Elindultam szép hazámból, sír az ég is felettem...

Szóval, Andreja.

Andrea tovább Á, mint Bé.

Mindenesetre tagadhatatlan, hogy Andrea is ugyanoly mértékben kedveli dr. Mászógép bácsit, mint az őtet. Nevezhetjük ezt az érzést akár szerelemnek is, hiszen jóval több, mint a szeretet.

Íme egy teszt annak megállapítására, hogy ki miért szereti dr. Mászógép bácsit:

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért jó, mert

- a, egy alkalommal megmentett egy nagymamát és tizenkét unokáját a biztos tűzhaláltól
- b, egyszer odaadta utolsó almáját egy éhező etióp történelemtanárnak
- c, egyszer *nem* ölte meg a lábára véletlenül rátaposó öreg nénit

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért bölcs, mert

- a, betéve tudja a Föld nevű sárfatál összes országának valutaárfolyamát
- b, megfigyeltem, amint titokban kijavítja a Bibliában előforduló filozófiai baklövéseket
- c, soha nem marad csöndben, amikor kellene, és végül mégis mindig igaza lesz; esetleg téved

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért szép, mert

- a, amikor egyszer a harmattól terhes hajnali napsugár megpillantotta Öt, szégyenkezve bújt ködös esőfelhők mögé
- b, férfiúi ábrázattya szörszálaktól édes
- c, délceg termete lehetővé teszi, hogy igen alacsony helyeken is fennen héjazzon

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért csodás szerető, mert

- a, volt alkalmam lefeküdni vele
- b, nem volt alkalmam lefeküdni vele
- c, pontosan tudja, mi az az orgazmus, de nem ért egyet vele

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért tud mindent jobban, mert

- a, bölcs, mint az állat
- b, legendás önbizalmát Zippo gyújtójából meríti szüntelen
- c, ő az Isten!

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért kell nekem, mert

- a, ő a példaképem
- b, példaképpen
- c, van mobiltelefonja és sokat keres; én meg egy számító kis ribanc vagyok

Dr. Mászógép bácsi szerintem azért a legerősebb a világon, mert

- a, kiskorát kolumbiai szénhúzófiúként töltötte, de ez persze nem igaz
- b, erejét az Üveghegyen is túl, az égig érő paszuly legtetején lévő fészekben található satojásban tartja
- c, egyszer kettétört egy hurkapálcát, és még csak meg sem izzadt

Dr. Mászógép bácsi azért zseniális író, mert

- a, úgy kezeli a Wordöt, mintha dézsából öntenék
- b, élete első főművének kiadását maga az Akadémia Kiadó főszerkesztője utasította vissza
- c, egyedi stílusa lehetővé teszi, hogy minden művének meghatározó része legyen a saját élete; és hogy ez senkit nem érdekel, az őt a legteljesebb mértékben hidegen hagyja

Az értékek ellése:

Legtöbb a, válasz esetén: dr. Mászógép bácsi azért kell neked, mert szereti a mákostésztát, és te nem, így sokat tudsz neki adni

Legtöbb b, válasz esetén: dr. Mászógép bácsi azért kell neked, mert fejből eldalolja akámelyik Bonanza-slágert, holott te nem is szereted a Bonanzát

Legtöbb c, válasz esetén: dr. Mászógép bácsi azért kell neked, mert te magad vagy dr. Mászógép bácsi jobbik fele, és mindenben egyetértesz vele

Gratul állok!

Ha dr. Mászógép bácsi végre szembetalálkozik az ő Tonijával, akkor az első mondat, amit már oly régóta el akar mondani neki, a következő lesz: Numerikus billentyűzet!

De a Toni még mindig nem jött el. És már csak alig 167 napja van hátra 2000-ig, hogy előkerüljön, és beteljesítse sorsukat. Vagy bárki más sorsát, ugye.

Céda-cédé.

Az élet pedig megy tovább. Ki tudja, hová, ki tudja, miért, ki tudja, meddig. Egy dolog viszont biztos: az lesz az emberi faj legnagyobb diadala, amikor végre megdöntjük a termoszok uralmát a világ fölött.

Ennek a könyvnek vagy minek az írása közben dr. Mászógép bácsinak folyton az az érzése, hogy voltaképpen mindent leírt már, amit akart, és nincs több ötlete. Néha csak azért nyomkodja Eszterke 2 billentyűit, mert valamiféle perverz örömet jelent neki a billentyűk nyomkodása.

Vagy mi.

Dr. Mászógép bácsi ma újabb lépést tett Internet-fejlődése világában: egyik kedves ismerőse segítségével létrehozta saját e-mail címét. A cím pediglen így hangzik vala:

<http://taurom@freemail.c3.hu>

Ezentúl, ha valamelyik komputeragyú olvasója gratuláló levelet szeretne küldeni dr. Mászógép bácsinak, mondjuk, csak mert imádja Öt, akkor ezen a fenti címen ezt most már bátran megteheti.

És, hogy teljes legyen a boldogsága, dr. Mászógép bácsi ma egy levelet is elküldött a következő címre: **o-neil42@kkt.sote.hu**.

Ez pediglen Andreja címe.

65. SZEXOLÓGIA: Nem én mondtam, hanem Woody Allen, de kurva jó: Nincs szebb dolog a világon, mint a szerelem egy nő és egy férfi között. Az embernek csak arra kell ügyelnie, hogy mindig a megfelelő nő és férfi közé feküdjön be.

Arab származású halász barátom, Hámár ád el á Hálát pedig erről a témáról a következőket nyilatkozta a mesés Óperjanciáns-teenager partján, miközben vaját heréltünk a nehéz téli időszakra készülve:

— Én mondani neked, zsidó effendi, hogy a sexnél szebb dolog nem létezni — El á Hálát itt megtörölgette könnyes szemét. — Enyém megboldogult negyedik feleség egy jól sikerült éjszaka után (amikor is a Hold fénye végigcsillogott dicső zászlórudamon), soha nem panaszkodott azért, mert szeretem a bakklavát.

El á Hálát barátom kilencvenéves korában tűnt el, kávézacc-halászat közben. Halálakor fényes, félhold alakú meteorit villant át az Óperjanciáns-teenager kéklő vize felett, és a távolból félőrült fogászprofesszorok eszelős és megkönnyebbült kacaját sodorta partra a monszunszél.

Hogy hogyan ismertem meg Hámárt?

Hámár ád el á Hálát Pécsen született, a Himalája tövében, egy heteroszexuális néger nő és egy transzvesztita-antiszemita arab férfi frigyéből. Gyermekkorát a Yale-en töltötte, ahol hamar magára vonta a tudós professzorok és a fogászok figyelmét örökös nyughatatlanságával és állhatatos kérdezősködésével. A kis El á Hálát szivacsként szívta magába a tudományokat; különösen jeleskedett a tengeri kávézacc-tenyésztés és a híres Sárfatál-elmélet bebizonyítására történő kísérletezések körében.

Miután lediplomázott, — a folyamatos kérdezősködéstől megőrült professzorok nagy-nagy öröme — az ifjú Hámár visszavonult a civilizáció nyüzsgésétől a távoli Patagónia vad tepui közé, ahol évekig próbálkozott egy szárazföldön is megélő kávézacc-fajta kinemesítésével. Sajnos, e kísérletek szinte minden erejét felőrölték, de számottevő eredménnyel nem jártak. Miután röpke negyven év múlva El á Hálát rádöbent, hogy a megoldást egyedül dr. Mászógép bácsitól tudhatja meg, sebtiben Budapestre utazott, ahol bejelentkezett a híres pszichoanalitikushoz, és beszélgetni kezdett vele.

A szárazföldi kávézaccfajta sajnos mind a mai napig nem sikerült kitenyésztenie egyiküknek sem, ám El á Hálát és dr. Mászógép bácsi jóbarátok lettek, olyannyira, hogy a híres pszichológus gyakran vendégeskedett az észak-dakotai Óperjanciáns-teenager partján, ha épp ráért.

Íme, ez barátságuk kialakulásának hiteles története.

Később, hetvenéves korában El á Hálát elismert tengeri kávézacc-halásszá fejlemény.⁵

Dr. Mászógép bácsi ma a Skálában kihirdette beosztottai között: aki először ad valami használható információt a drogos lányról, az jutalomkockacukorban és egy nap rendkívüli fizetett szabadnapban részesül halálbüntetés terhe mellett.

A beosztottak ujjongtak vala. Bombariadó.

A Skálában egyébiránt egy remekül megszervezett rendszer működik bombariadók esetére.

Amint befut a fenyegető telefonhívás, a rendészet engedélyt kér az áruházigazgatótól az épület kiürítésére. Ezzel párhuzamosan kiértékelik a Rendőrséget is. Amennyiben megkapják az engedélyt, a diszpécser átkapcsol vészvilágításra, majd ötpercenként bemondja a hangosbeszélőbe, hogy a klímagépész azonnal menjen az irányítóközpontba. E jelmondat jelenti a dolgozók számára a bombariadó tényét.

Tiszta Star Trek, nem?

Mászógép bácsi azóta is azon gondolkodik, hogy hol lehetett az áruházban az irányítóközpont.

Röhej.

Csig a vér.

Dr. Mászógép bácsi ma levelet kapott Andrejától a vadzsiúj e-mail címére.

Andreja leírta, hogy Spanyolhonban remek az idő (46 fok Celsius), változatos a táj (akár egy sivatag), és jól van (szénné égette a nap). Egyébként nagyszerűen érzi magát.

Dr. Mászógép bácsi azonnal válaszolt neki, és kérte, hogy jöjjön mán haza, merhogy hiányzik neki. (Mármint dr. Mászógép bácsi Andinak, és nem Andi dr. Mászógép bácsinak.) Ennek a levélnek Andreja biztosan fog örülni, mint főemlős a nemiszervének.

És íme, itt van 1999. július 17. este tizenegy óra: dr. Mászógép bácsi itt ül Eszterke 2 előtt, és, mint régen, vadul füvezik, miközben ír. Körötte kis családja: háta megett a másik szobában édesanyja, míg bal oldalán, tőle kb. fél méterre testvéröccse alszik. Senki sem sejt semmit, és ráadásul kóla sincs itthon. Dr. Mászógép bácsi úgy érzi, a tüdeje világméretűvé tágult; ám pispekfalatja belediffundálódott a székbe. (Pont.) Úgy látszik, kezd hatni a fű.

Kíváncsi lennék, vajon Andreja mire gondol ebben a percben?

Mekkora lenne: én itt Pestön színám a füvet, Andreja pedig betépne tőle Toledóban!

⁵ Hámár születését a pszichológusok az Eszterke helyén keletkező lélektani ürrrel magyarázzák.

Jointtal a kezemben írok.

Körülöttem a szoba, amit annyira ismerek már, mint a tenyeremet, vagy bárki más tenyerét, ugye.

A Magnó Cum Laude, amiből a zene szól... A hálósák, amin aluszolni szoktam volt... A képek a falon... A kárpit a bútorokon...

De mi van azzal a kurva kárpittal?

Mozog, vagy mi?

Félek?

Félek.

A barna kárpit moccan, mintha élne. Hullámokat vet ide-oda, de az is lehet, hogy nem is hullámokat, hanem hullákat. Fodrozódik, mint a víztükör, ha kavicsot dob bele az ember... Leköt ez a látvány. Álmodom, avagy elaludtam csak? A hullámok lassan mintha alakot ölténének... Ja, határozottan az az érzésem, hogy a szemem sarkából emberalakokat látok mozogni a kárpit felszínén.

Ezek ők lesznek! Ők, akik ott élnek mélyen a kárpit belsejében, onnan figyelik minden lépésünket, őrzik magányos titkainkat; de egyszer úgyis megelégedik, és eljönnek értünk. Úgy látszik, most rajtam a sor. Ravaszak, mint a róka: amikor telibe odanézek, nem mozdulnak és láthatatlanná válnak. De amint elfordítom a fejem, a szemem sarkából látom, hogy a mocorgás újrakezdődik és a kárpitemberek megint előbukkannak a semmiből.

Félek. Félek!

Ma benéztem az interneten kedvenc helyemre, a TTC Atomchat-be is. Lámpagyáras és RENDESSRÁCTTM nevű ismerőseim voltak csak benn, a többi: néma csend. Laura sehun, mint bolond pék a lisztet.

Laura is egy drogos kiscsaj különben, akit az interneten keresztül ismertem meg. Egy alkalommal megadta a telefonszámát, fel is híttam, és beszélgettünk; megpróbáltam az éteren keresztül leszoktatni a drogokról, de nem sikerült. Egykutya. Azóta meg elhagytam a telefonszámát.

Irtóztató történetek keringenek a fejemben. A Gyűrűk Urát kellene olvasgatnom, az tutira bejönne. A fejem egy rémlátomás.

FENTI MONDATOK LEÍRÁSA KÖZÖTT ALKALMANKÉNT HARMINC PERC TELT EL. AZONFELÜL MIRE DR. MÁSZÓGÉP BÁCSCI EZT A NAGYBETŰS MONDATOT LEÍRTA, ÚJABB HARMINC PERC TELT EL.

Unicum laude.

Vajon mennyi *valódi* időt takar ez a "harminc perc" kifejezés?

Coito, ergo sum.

Tudtátok, hogy az erdőket örült fogorvosok járják? Néha, amikor az éjszaka a legsötétebb, és a Hold is felhők mögé rejti sápadt fényét, felbukkannak a feketeségből, és gonoszabbnál gonoszabb dolgokat művelnek. Elragadják a sátrakból a gyanútlan táborozók egyikét-másikat, lekötözik egy kidöntött fa hatalmas tönkjére, és kezdetleges fa- meg kőeszközeikkel bonyolult szájműtéteket hajtanak végre rajta érzéstelenítés nélkül.

Közben pedig egész idő alatt eszelősen és boldogan, mondhatni: kielégülten kacarásznak.

Szegény áldozat pedig kínoktól elgyötörve ébred a fájdalom okozta ájulásból, s meglepődve tapasztalja, hogy vagy egyetlen foga sincs, vagy pedig, épp ellenkezőleg, túl sok van, mert az örült fogorvosok keresztül-kasul fogakat ültettek be a szájpادلásába. Dr. Mászógép bácsi egy alkalommal találkozott az egyik áldozatukkal, akinek három sor foga volt, mint a cápáknak. Szegény ember alig tudott beszélni.

Dr. Mászógép bácsi és Pumpa gyerek azóta mindig rettegnek, ha éjszaka az erdőt járva távoli kacaj foszlányait sodorja eléjük a langy esti szellő. Ilyenkor némán közelebb húzódnak egymáshoz, ijedten markolják meg késeik nyelét, és szorosan csukva tartják a szájukat.

Ajjaj, Andrea, miért nem vagy most velem? Nephilimként bűvös mezőkön jártam, magamban semmit nem találtam, szeméből csak megváltást vártam...Vagy mi.

Lelkem egy része elveszett... Eszembe jutott, hogy itt, ennél a résznél hirtelen felvillanna valami vakító fény, és hirtelen arra ébrednék, hogy kórházi folyosón rohannak velem, egy lélegeztetőmaszk van az arcomon, köröttem maszkos, rémült orvosok és sikítanak a szirénák... Vagy mert anyám tombolva ráz, hogy ébredjek fel, és felnézek, és az anyám egy néger nő... Vagy mert arra eszmélek, hogy a legjobb fekete ruhámban fekszem egy koporsóban a ravatalon, és körülöttem a gyászoló rokonság...

Szóval, lelkem egy része elveszett... Ez a hiányzó Nyolcadik darabka kezd aggasztani. (Hmm... aggasztani. Milyen érdekes szó.) Szóval mer' sehun sincs. Elnyelte a szürke fény, vagy tán ufóknak legyenek elrablója?! A neve csakis Anita lehet, esetleg más. (Közben mindenféle fraktálokkal küzdök.) (Szemek! Szemek figyelnek a kárpitból!) (Ákos fradista szurkolókkal koncertezik.) A hírek az úrből jönnek. Quinn-Gon lovag a segítségemre siet, ha kell. Befejeztem...

Evan G. Élium, a híres jóhírológus szerint dr. Mászógép bácsi feje reggelre mindig kitisztul. Így történt ez most is.

Tegnap elfelejtettem mondani: amit ma leírhatasz, ne halaszd hol? Napra.

Egyébként az országban tök katasztrofikus a helyzet: egy rakás megye szó szerint víz alatt áll, százasával költöztetik ki a családokat az omladozó házakból, és annyi a vetésnek. Dr. Mászógép bácsinak egyből a régi jó koncentrációs táborok jutottak az eszébe, amint a tévében a nyomasztó képeket és a menekülő embertömegeket bámulgatta. És az eső meg csak esik, egyre esik.

66(6). EVILÓGIA: Egy jegesmedvével a következő módon lehet nagyon kibaszni: altassuk el egy altatólövedék segítségével, aztán rakjuk fel egy repülőgépre, és vigyük el mondjuk a Szahara mértani közepére. Itt helyezzük el egy nagyobb, napsütötte homokdűne tetején, távolodjunk el tőle biztonságos távolságra, majd ébresszük fel.

Ugyanezt egy kellőképpen felötözött eszkimóval is megcsinálhatjuk. Biztos távolból figyelve, stopperrel a kezünkben vizsgáljuk meg, mennyi ideig bírja.

A szerelem szélesebb a tenger vizénél...

Mindenem elhoztam már Eszterkétől, — és mégsincsen semmim. Olyan vagyok, mint egy szenilis vénember: fényképeket nézegetek, és kesergem a régvolt dolgok emlékei felett.

Egyszer majd talán eldugom valahová ezeket a képeket. És csak nagyon ritkán veszem elő őket.

Egyszer írtam is erről valamit.

az öregember

Az öregember kint ült a verandán, és bámulta az égen gyorsan suhanó felhőket. Tavasz volt és vihar készült; a levegő nyomasztó csöndet borított a tájra. A ház előtt, a rét túlsó szélénél erdő hajlongott a fel-feltámadó szélben; az öregember néha odabólintott a fáknak, mintha csak értené, amit azok beszélnek hozzá. Egyedül üldögélt egy hintaszékben, és ráérősen ringatta magát előre-hátra. Lábaikra durva pokrócot terített, mert a tavaszi esték bizony még hűvösbe fordultak.

És csak ült ott, és az emlékei lassan körételepedtek. És jöttek, jöttek megállás nélkül, futottak a tavasz és a nyár, a tűz és a

víz felé. A nap vakítóan éget. Villanások. A távolból nevetés. Fialatok szaladnak a parton; fiúk, lányok vegyesen. A Balaton zölden ring elöttük, a hullámok között rengeteg ember.

Az egyik fiú a kis társaság utolsó tagjaként lohol a piros színű stég felé. Meztláb van, egyetlen fürdőnadrágban, és az előtte futó lányt nézi. A lány nagyon szép. A fiú most látja először ruha nélkül, és nem győz betelni a bikinis, barna test látványával.

— Gyertek már! — kiáltja egy másik fiú, aki már bent van a vízben, és nevetve rikoltva fröcsköli le azokat, akik még csak most ereszkednek bele óvatosan a hűvös Balatonba.

Este van. A fiú meg a lány egy padon ülnek az üdülő kertjének eldugott kis zugában. A többiek várják, és már jó ideje nem szólnak egymáshoz. Minek beszélni? Az eltelt tíz nap alatt bőséges idejük volt arra, hogy egymást megismerjék és szavak nélkül is értsék a

másik gondolatait. A fiú arra gondol: Szeretem, és idővel mégjobban meg tudnám szeretni. De holnap mindketten máshová utazunk haza, aztán kezdődik a tanév és mindketten más és más iskolába megyünk. A lány is erre gondol, bár talán ő mintha egy kicsit most elbizonytalanodna a fiúval kapcsolatos érzelmeit illetően. Nem csak egy nyári felhevülés volt ez?

Azután megérkeznek a többiek, és a varázslatos, néma pillanatok elröppennek, fel a végtelenbe, ahol egy hintaszékben ülve, mint maga az Isten, az

öregember kibont egy üveg sört és hosszút kortyol a hideg italból. A csontjaiban érzi a közelő vihart. Egy pillanatra elmereng, aztán elmosolyodik a soron következő kép láttán. Egy hegy füves-sziklás tetejét látja, ahol a tisztás közepén

hárman fekszenek egy sátorban: egy lány és két fiú. A két fiú ugyanaz a kettő, akik a Balaton mellett lettek barátok azon a két évvel ezelőtti nyáron. Azóta sok mindent éltek át együtt és elválaszthatatlanok lettek. Tavasz van és vihar készül. A sátrat lassan elnyeli a leszálló éjszaka. Nem először és talán nem is utoljára alszanak itt ők hárman. Jó a kedvük, viccelődnek, ugratják egymást. Fialalok.

— Igazán lehetnél egy kicsit tapintatosabb — mondja a lány, megjátszott szemérmességgel. — És ha mi most inkább kettesben lennénk?

A fiú, a lány párja — aki most nem is gondol arra a másik lányra ott az üdülő padján, — vigyorog és csak adja a lány alá a lovat. — Ja, néha igazán aludhatnál a sátoron kívül, hogy a szerelmesek is örülhessenek egymásnak egy kicsit. Benned tényleg nincs semmi kollegaritás!

— Jó'van na! — kiáltja a másik hirtelen, és, mint akinek elege van a másik kettőből, kiugrik a sátorból.

És akkor, mintha csak erre a pillanatra várt volna eddig, kitör a vihar. A kövér tavaszi esőcseppek kopogni kezdenek a sátorponyván. A fiú odakint harsányan rikoltozik, mint valami sámán, és indiántáncot jár a sátor körül. A pár odabent megigézve figyel, ahogy a táncoló fiú sziluettjét a villámlások fénye az égre vetíti. Olyan, mintha valami csodát látnának. Álmodnak. Boldogok. A barátjuk esőtáncra az életet hivatott ünnepelni. És a fiú a sátorban megöleli szerelmesét, és mosolyog

a székekben hintázva. Hirtelen megdördül az ég, és elered az eső. A poros veranda biztonságot nyújt a vihar ellen; de az eső illata, amit az öregember annyira szeret, akadálytalanul ér el hozzá. S mint mindig, most is lehunyja a szeméit és mélyet szippant a levegőből

amiben furcsa, izgató illatok úsznak. Egy lány hever meztelenül, lehunyt szemmel a fiú mellett. A fiú sokat nőtt már és rengeteget változott azóta a nyár óta, hiszen már több éve annak. Az élet bonyolultabb és érthetlenebb lett a számára, és már rég lemondott arról, hogy logikát és rendszert találjon benne. Az a lány, aki akkor a sátorban mellette aludt, három év után faképnél hagyta; s a fiú most éppen azon van, hogy minden kínálkozó lehetőséget kihasználva elfeledje őt. Szeretőit úgy váltogatja, mint más az ingét; akárcsak a barátja, aki a szoba túlsó végében fekszik az ágyon a soron lévő barátnőjével. Mind a négyen füvet szívtak és szeretkeztek a párjukkal, s a fű hatására a lányokat sem zavarta,

hogy nincsenek egyedül. Az élet furcsább és valahogy értéktelenebb lett, és a szerelem, a tiszta, nemes szerelem

talán örökre elmúlt, gondolja az öregember, és iszik. Hej, micsoda évek voltak! S mennyi idő telt el azóta! Rohantak a percek, az órák, a napok; tavaszra nyár, őszre tél; a sátor hol itt, hol ott lett felállítva és a két fiú szakadatlanul kitartott egymás mellett, mintha valami titkos szövetség rabjai lennének. Nyáron a szabadban, telente sokszor egy

vadettetőben aludtak, ahol a széna meleg volt és ölelő. A fiú megint szerelmes lett, és a lány teljesen más volt, mint a többiek, akik előtte voltak; s ez így volt rendjén. A fiú barátja is megismerkedett egy lánnyal, akinek sikerült egy kicsit lassítani a párja rohanó életritmusán, és csöndes szavakkal komolyabbá tenni őt. Most a vadettető rejtekében bort ittak mind a négyen, és a fiú végre megint azt érezte, amit egykor a viharban a hegy tetején: hogy az élet nem is olyan bonyolult és kilátástalan, és nem csak csalódásokból áll, hanem

gyönyörű és végtelenül egyszerű dolgokból is, emlékezett az öregember, és szemével az égre sandított, hátha valami óriási laterna magica a rohanó felhőkre vetíti a kedvéért a képeket, amiket az imént látott. De nem történt semmi: a múlt filmje ott maradt a homloka mögött; és akkor hirtelen az öregember szomorú lett, de hogy miért, azt maga sem tudta volna megmondani.

Hová tűnnek el ezek a dolgok?

És honnan jönnek elő a mind újabbak?

El á Hálát egy napon váratlanul meglátogatta dr. Mászógép bácsit otthonában.

Dr. Mászógép bácsi épp Eszterke 2 billentyűit boldogította, amikor az arab származású tengeri kávézacc-halász belépett az ajtón. — Nocsak, Hámár barátom, tégedet is látni néhanap? — örvendezett a neves pszichológus. Az arab bólintott, és elmosolyodott.

— Allah, aki te lenni, nyújtsad hosszúra szakálladat, zsidó effendi — hajolt meg, majd törökülésben a szőnyegre ereszkedett. — El kellett jönnöm hozzád, hogy elmondani valamit a te arcodba vágni.

Dr. Mászógép bácsi odakoncentrált minden lelkieréjét El á Hálát szavaira.

— Néhány teliholddal ezelőtt — kezdte a halász, — egy éjjelen fridzsider képében megjelent nekem álmomban Allah (dicsőség neki), s elmondani: Hámár, siess a magyarok földjére, mert a barátod bajban lenni. Barátod folyton inni, füvezni és keseregni a maga baja felett, vagy mi. Szüksége van már egy alapos fenékbe rúgásra. — El á Hálát itt mélyen dr. Mászógép bácsi szemébe mélyesztette fekete pillantását. — Siess, Hámár, mondani Allah, rúgd fenékbe azt a keserves, bibas kis zsidót, aki nem venni észre: az élet szép és jó, és mindig hozni újat.

— De az új dolgok is elmúlanak — bölcsekedett elgondolkodva dr. Mászógép bácsi. El á Hálát legyintett. — És akkor mi lenni? Te magad szokása mondani: minden csak

illúzion, nemde? Akkor minek törődni a hullámjelenségek megtöréséből származó paranormális és egyéb jelenségek hullámtörésének megszűnése felett? He?

Dr. Mászógép bácsi nem válaszolt, csak vállat vont.

El á Hálát, miután így megmondta neki, feltápáskodott, és megvakargatta szőrös mellkasát. — Én mondani neked: ha te lenni Isten, Allah, Krsna, Buddha és még sok egyébek, akkor teremteni magadnak egy jobb világot, ahol minden állandó, és semmi sem múlni el. De elgondolkodni — emelte fel mutatóujját, — hogy jobban járni-e? — S ezzel a tengeri kávézacc-halász kilépett az ajtón, s magára hagyta dr. Mászógép bácsit.

El á Hálát ezután hazautazott a távoli Óperjanciáns-teenager partjára, kiviaszkolta öreg csanakját, és zord külsőt öltve magára kihajózott a végtelen vízre. S ettől kezdve csak evezett, evezett a végtelen, az öreg sárfatál széle felé; oda, ahol Amerika helyén csak a fekete ürbe leömlő rengeteg vizet látni; ott megállt, az evezőket a csónakba fektette, s egyetlen szó nélkül bámulta a Peremen lecsorduló vizet s fölötte a csillagokat. Sokáig nézte a gyönyörű látványt, majd egyszerre csak föl kacagott, és hagyta, hogy az áramlás magával sodorja. S ezen a világon élő emberfia soha többé nem látta.

Dr. Mászógép bácsi pedig sokáig ült ott, és gondolkodott barátja szavain; és sírt, amikor sírni kellett, és nevetett, amikor eljött a vidámság ideje. S egy napon úgy érezte, hogy El á Hálát elvégezte azt a feladatot, amit Isten neki szabott, és tudta, hogy sohasem látja viszont, mert az lehajózott a világ széléről az ismeretlen távolságok hazájába, és nem jön többé el hozzá. És dr. Mászógép bácsi meggyászolta öreg barátját, aki a hosszú útra magával vitt egy darabot dr. Mászógép bácsi lelkéből. A skizoid gyermekkor ideje véget ért.

Hámár add el á Hálát (†1999. július 18.)

Akkor még persze senki sem sejtette, hogy El á Hálát szellemként sokszor meglátogatja még dr. Mászógép bácsit, és Jedi-lovagot, valamint székelykaput farag majd belőle. De ezekről majd később.

Dr. Mászógép bácsi a minap elgondolkodott saját sorsa felett. Vajjon miként alakulhatott volna az élete, ha mondjuk

- zulu harcosnak születik
- kiskorában lebénel mindkét lába
- tizenöt éves korára rádöbben, hogy ő egy jól kifejlett vonalzó
- életét kitölti a Modern Talking iránti rajongás
- beszélné az állatok nyelvét
- nem oszlik nyolcfelé a lelke
- s végül: nem doktorál le pszichológiából, esetleg kioperálja a saját agyát, és nem tanul meg írni.

Bizonyosan másképp érezné ma magát, vagy bárki mást.

67. ANDREALÓGIA: Csak azt tunnám, miért gondol dr. Mászógép bácsi minden áldott nap Andrejára. És miért nem jön már haza ez az Andreja?

68. PORSZÍVOLÓGIA: A mi itt mindannyian csak por és hamu vagyunk (isa láttyátok szümtükkel) isten (ÉN) hamutartójában, akkor egész életünket rettegetve félhetjük le a Tavaszi Nagytakarítás Napjától reszketve, amikor, ha máskor nem is, de biztosan kiürítik a hamutartókat.

Már csak így van ez.

Lépés. Mérték?

Nincs akadály, üvölti a tévében az Animal Cannibals, vagy valaki más. Dr. Mászógép bácsi véleménye a témáról mindössze annyi, hogy nincs.

Hámár add el a Hálát első megtestesülése dr. Mászógép bácsi előtt pontosan egy hónappal a halála után következett be, eképpen:

Dr. Mászógép bácsi szokás szerint Eszterke 2 előtt ücsörögött, amikor hatalmas, vakító energiakisüléssel körítve El a Hálát görnyedt alakja tűnt fel a szoba sarkában. Dr. Mászógép bácsi odapillantott, majd nem tudva mit kezdeni a helyzettel, írogatott tovább.

El a Hálát csodálkozva körbevizslatta a szobát, és álmélgodó kiáltás tört elő barna ajkai közül: — Nahát, mennyi érdekes hullám!

Dr. Mászógép bácsi erre mégiscsak felfüggesztette az írást, és odafordult barátja inkarnációjához. — Mit mondasz, arabus jótevője a napnak?

El a Hálát meglehetősen zavartan nézett rá.

— Meghaltam, vagy mi — vallotta be. — Az előbb még Amerika felé hajóztam... — elbizonytalanodott, majd szemében felismerés fénye villant: — Nem volt a helyén!

Dr. Mászógép bácsi vállat vont. — Amerika nem létezik, csak az emberek képzeletében — mondta. — Ezt eddig is tudtuk, nem?

El a Hálát megpróbált leülni a földre kedvenc töröküléses pózában, de ebből az lett, hogy simán keresztülcsúszott a szoba padlatán, és eltűnt. Kis idő múlva azután lassan kiemelkedett a szőnyegből, és megállapodott oly módon a levegőben, mintha ülne.

— Gyakorolnom kell még a rezgésszintek harmonizálását — jelentette ki, és megvakargatta szőrös mellkasát.

— Szóval? — kérdezte tőle dr. Mászógép bácsi.

— Szóval mi? — kérdezett vissza El a Hálát.

— Mi van veled?

— Meghaltam, vagy mi — mondta az arab nyugodtan. — Gondolni egyet minap, elmenni megnézem Amerikába.

— És?

— Nem volt ott! Az Óperjanciáns-teenager vize a Világ Végén csak folyik le a kurva nagy bűdös semmibe... Nem lenni ott senki és semmi, még te se.

— Hát mégiscsak lapos a Föld?

— Úgyvan! Laposabb már nem is lehetni. — El a Hálát elmélázott. — Én meg csak evezni, evezni, és lezuhanni kedvenc öreg csanakommal az Űrbe. — Megborzongott. — Hideg idő lenni odakinn.

Dr. Mászógép bácsi felemelte izzadt testét az íróasztal (!) előtti székből. Odaslattyogott El á Hálát megtestesüléséhez, és megkísérelte megtapogatni. Csodálkozva nézte, ahogy jobb keze simán keresztülcsúszik a szellem testén. — Király — jelentette ki. — Nem fáj?

— Nem — felelte az arabus halász. — Semmit nem érezni.

Ezen felbuzdulva dr. Mászógép bácsi ma megpucolta Eszterke 2 egyes alkatrészeit egy kis Cillittel, s láss csodát! Eszterke 2 monitoráról kiderült, hogy nem barna az alapszíne, hanem halványkék. Hogy mik vannak?!

És mostan egy kis szavaknak ellemzése:

Borostás:	részes kacsa
Labilis:	csodálkozó felkiáltás éjjeliedénnyel
rendelkező	személy láttán
Nokedli:	Bruce Lee gyenge fizikumú öccse
Doctor:	lakoma a Wordban elmentett file halála után
Íróasztal:	prózákat alkotó bútordarab
Forrás:	vizet keres a kútfúró
Tojáslikőr:	az a személy, aki a tojás héján keletkezett
lyukra	vigyáz
Fennhéjazás:	krumplipucolás a tizedik emeleten

Tudjátok-é feleim, mire vágyom e szent pillanatban? Mert én magam nem tudom, és a kutya sem segít, hogy kitaláljam. Egyedül vagyok, mint az ujjam, vagy mint bárki más ujja.

El á Hálát barátom eltestetlenedett, és ismeretlen helyre távozott köreimből. A Garbage-kazetta is lassan lejár. Mi a fenét csinálhatnék? Kénytelen vagyok berakni egy kis Smashing Pumpkins-t.

A Smashing Pumpkins vidám kis zene, tanú rá bárki, aki valaha is hallotta valamelyik számukat. A nem is létező Amerika egyik legjobb, nem is létező együttese.

Tápcsatorna-riadókészültség.

Monitorta.

Unalom.

E percben valahogy nagyon szeretnék Andreával lenni, hogy elmondhassam neki: mennyire hiányzol, Andrea. De Andrea, akárcsak néhány nappal ezelőtt, még mindig a távoli Spanyolhonban dekkol.

Hajaj.

Merthogy mindkettő kurvára hiányzik; mégis, olybá tűnik, mintha egyfolytában Andrejáról írogatnék mindenfélét.

Fotóshop Móni meg otthon pihen. Az újdonság vele kapcsolatban annyi, hogy minap este telefonon megbeszélte dr. Mászógép bácsival, hogy találkozzanak a Móricz Zsigmond körtéren. És találkoztak; és beültek az Aranykorsó nevű kocsmába; és ittak; és sokat beszélgettek; és aznap este Móni dr. Mászógép bácsinál aludt és az övé lett. S ellentétben az utóbbi hónapok illetén jellegű éjszakai kalandjaival, ez valóban szeretkezés volt, nem csak afféle "ürítés", ahogy azt Móni oly találóan megfogalmazta. És dr. Mászógép bácsiba belefészkelte magát a gyanú, hogy esetleg szerelmes lett ebbe a lányba. Hiszen Móni gyönyörű, kedves, okos, különleges és mindenekfelett: gyanús. Gyanúsán sokat mosolyog dr. Mászógép bácsira.

Nem értem én eztet.

MÓNI ÉS DR. MÁSZÓGÉP BÁCSI MOSTANTÓL EGY PÁR.

Kategorikusan leszögezhetjük, hogy dr. Mászógép bácsi egy fasz.

Lassacskán ideje volna, hogy végre bátran odaálljon maga elé, — vagy bárki más elé —és számot vessen eddigi életével. Ezt persze nagyon jól tudja; ám sajnos dr. Mászógép bácsi művésze a dolgok elintézése elodázásának. Mindig talál elegendő indokot arra, hogy — engedtessek meg nekem, hogy itt egy skálás kifejezéssel éljek — minél többet kummantson. Ráadásul csak igen ritkán érez e felett a tulajdonsága felett büntudathasadást.

69. HÁZASSÁGOLÓGIA: Vajon minek nevezhetjük azt a nőt, aki a férje kidobatala utáni második éjszakán már mással fekszik le? Azt hiszem, a "büdös ribanc" nagyon enyhe kifejezés az ilyenre.

De: nem igaza van az ilyen nőnek? Az élet arra való, hogy éljék. Vagy mi.

Körülnéztem széles e világban:
hamu vagyok csak
Isten hamutartójában

Már csak így van ez.

Andreja ma újabb levelet küldött az Interneten keresztül dr. Mászógép bácsinak. Ahogy ott ült és olvasta kedvenc lélekrészecskéje irományát, El á Hálát hirtelen megtestesült a háta megett, és dr. Mászógép bácsi vállán keresztülpislogva érdeklődve olvasott ő is.

— Á — jelentette ki El á Hálát, — ő is tisztában van vele, hogy te teremteni ezt a világot?

— Tökéletesen — felelte dr. Mászógép bácsi. — Andreja az a lányka, aki mindent tud, amit jómagam, hiszen belőlem származik. Az én saját kis részem.

— Ő lenni egy a Nyolcakkból, akiket te folyton emlegetni?

Dr. Mászógép bácsi nagyot sóhajtott. — Igen, ő lenni. De ő most messze van a távoli Spanyolhonban.

El á Hálát — ki hinné, hogy mit csinált —, megvakargatta szőrös mellkasát.

— Akkor ő lenni kedves a te szívednek? — kérdezte.

— Olyasmi — ismerte be töredelmesen dr. Mászógép bácsi.

— És mi lenni Tonival? — kérdezte akkor az arab tengeri kávézacc-halász.

Csakugyan: és mi lenni Tonival?

És mi lenni ez az örület? Andreja, Móni, Toni? Vajjon dr. Mászógép bácsi mit is akar amúgy igazándiból? Valjon hová fog vezetni mindez?

70. MEGVALÓSULTÁLOMOLÓGIA: Tegnap este dr. Mászógép bácsi hazafelé tartván Móni nevezetű, éppen aktuális barátnőjétől, hirtelen úgy érezte, ha nem jut azonnal egy vécészsze közelébe, azonnal meghala. És mit tesz Isten, azaz én? Ahogy befordula az éppen aktuális lakhelyét rejtő uccácskába, a sötét betonjárda közepén, az egyik most épült üzlethelyiség portáblaka előtt ott ácsorgott egy magányos, fajanxból készült angol vécészsze.

Vannak még csodák.

Tegnapelőtt este meg esment egy másik nővel mászkált a dr. Mászógép bácsi a nagyvárosi éjtszakába': Kozáry Ágival, áruházunk koszorús nagy Lego-pultosával. Mindketten csontrészek voltak, és minden aluljáróban pénzfeldobás útján döntötték el, hogy merre is menjenek tovább.

Hát élet az ilyen?!

És mégis.

Utólag visszolvastatva ez a könyv, talán csak az első fejezetét nem számítva, maga a nagybetűs KUDARC. Legalábbis amiről szól. Értelmetlen életvitel, kilátástalanság, sötétség, személyes katasztrófák szenilitástól csöpögő és semmiféle időrendi sorrendet be nem tartó története.

Egyetlen betűt sem leszek hajlandó változtatni rajta.⁶

Voltam én már, ami nincsen... És vagyok, ami tán sohasem leszek...

Miután El á Hálát ily hirtelen eltávozott, megjelent, majd újra eltávozott dr. Mászógép bácsi társaságából, a hírhedt pszichomágus nekiszontyolodott. Cigarettről cigarettára gyűjtva üldögélt egy üveg vodka társaságában künn a fekete ég alatt, kedvenc neonszürke sátra előtt, és a lobogó tüzet bámulta, részegen persze.

Ekkor történt meg vele az a csoda, hogy eddig írt könyveinek és történeteinek szereplői kiléptek a fehér lapok közül; előbújtak végre a Való Világra; s odasiettek szülőatyjukhoz, hogy gratuláljanak neki.

Elsőként az Őrizők jöttek el a *Hold hercegnőjé*-ből.

Árnyakként bukkantak elő a sötét fák közül. Hangtalanul siklottak keresztül a parányi réten, és némán ereszkedtek le a tűz köré. Hosszú kardjaikat, melyeket a Félhold sarlója díszített, maguk mellé készítették: ők nem lazítottak soha. Egyikük dr. Mászógép bácsit figyelte, a másik kettő a körülöttük suttogó erdőt. Kis idő múlva, ahogy egyenlőre nem történt semmi, egyikük halkán dúdolgatni kezdte azt a dalt, amelyet a Holdfénylovagok annyira kedveltek:

*Kinn az erdőn, tölgyfák alatt
szökell vadul egy kecskebak,
szarvára tűzi a Holdat
s a Napot; vígan mulat
míg a világ kerekében
félelemben, rettegésben,
testér testvért, apa fiút,
anya gyermeked elad.*

*Kinn az erdőn, tölgyfák alatt
kacag nagyot csúf kecskebak:
szarván a Hold, szarván a Nap,
minden övé az ég alatt.*

*De egy házban, szűk szobában
asztal körül férfiak:
kardunk éles, lovunk fürge,
kacagj csak, te kecskebak!*

Azután egy régi ismerős bukkant fel: dr. Mászógép bácsi regénybeli inkarnációja, az Istenné lett Glen Maestroanni a *Teremtés Krónikásá*-ból. Mögötte Malabar kullogott, kezében az általa írt bestsellerrel, amely itt a Föld nevű sárfatálon a "Biblia" címet viseli.

⁶ Ez egy meglehetősen elhamarkodott kijelentés volt a szerző részéről, főleg azt figyelembe véve, hogy ez egy Második kiadás.

Glen pislogva nézte dr. Mászógép bácsit: ilyen az, amikor két Isten! találkozik. Malabar fanyalgó pillantást vettett a három Őrizőre: a *Hold Hercegnőjében* öellene munkálkodtak, és a végén ki is nyírták.

Nem sokkal később egy halott és négy élő barlangász alkotta vidám társaság bukkant fel; ők sorra kezet fogtak dr. Mászógép bácsival, és továbbindultak megkeresni az *Elveszettek Folyosója*-t. Hamarosan elnyelte őket az éjszakai erdő.

Azután — és itt dr. Mászógép bácsi szíve nagyot dobbant —, halavány ragyogás támadt a rét egyik pontján: a gyenge fényecske egyre erősebb és fényesebb lett, s lassan beborította az egész környéket. A közepén hirtelen megsűrűsödött, és egy karcsú alak körvonalait kezdte magára öltetni. A karcsú alak aranyfénnel ragyogott: az Őrizők letérdeltek és meghajoltak felé, hiszen azonnal felismerték, noha nem is egy történetben szerepeltek a jövővennyel.

Eliannath volt az, az angyal a *Falu*-ból. Ahogy kilépett a fénykörből, a ragyogás elenyészett, és az angyal hirtelen magára öltötte Diana jelmezét. — Tudom, hogy ezt jobban szereted — mondta dr. Mászógép bácsinak, — és én is jobban érzem magam ebben. — Az Őrizők felemelkedtek. Eliannath rájuk nézett. — Isten áldása legyen veletek — mondta nekik.

És jöttek sorban a többiek, festői összevisszaságban a különböző korokból és történetekből; még azokból is, amelyek nem is lettek papírra vetve, csak dr. Mászógép bácsi bonyolult agytekervényeiben kóboroltak sorukra várva.

Farkasemberek vonítottak a tűz körül a Holdra: az Őrizők idegesen méregették őket és közelebb húzták kardjaikat. Megalon úrjárók csipogtak idétlenül egymással: valószínűleg azt találgathatták, hogy hol vannak és ki az ügyeletes istenük. Távollabb két colber-i lázadó tiszt vitatkozott egy drák katonával. Még egy hosszú kardos fiatalember érkezett: Ben Bova, a Birodalom Örököse, Éjfelde meghódítója. Hamar talált közös témát az Őrizőkkel, akik álmélkodva tapogatták hatalmas pallosát.

És igen! eljöttek a *Quenta Esgaledhel* szereplői is: Byrd ezredes, a fiatal mitológus, Creed; ott volt Bilbó és Frodó, no meg Gandalf és sokan a Nyugatra hajózott tündék közül. A tündék szépsége ámulatba ejtett mindenkit, kivéve talán Eliannathot, akit — és erre még dr. Mászógép bácsi sem számított — Gandalf és Elrond régi ismerősként üdvözölt.

Végül, de nem utolsósorban megjelent a sötétből El á Hálát is, az arab származású tengeri kávézacc-halász. Leporolta magáról a létsíkok között vezető út ektoplazmikus jellegű porát, és szemtelen vigyorral kísérvé megveregette dr. Mászógép bácsi vállát. — Na, milyen bulit hozni neked össze, zsidó effendi? He?

Sajnos dr. Mászógép bácsi olyannyira berúgott ekkorra, hogy az arab vállveregetésének következtében orra bukott, elaludt, és reggelig nem nyitotta ki a szemét.

Reggel aztán eszébe jutott a tegnap este, és erősen remélte, hogy mindez csak az elfogyasztott vodkamennyiség okozta lázalom volt.

Kinyitotta a szemét, és körbepislogott. A napfény miatt hunyorogva ugyan, de annál rémültebben érzékelte a körülötte várakozó kisebb tömeget.

Mert, dr. Mászógép bácsi reményeivel ellentétben, valamennyien ott voltak. És valamennyien biztatóan mosolyogtak feléje.

71. ÁLOMFEJTÉSOLÓGIA: Az álmok és a rémálmok között néha nincs semmi különbség. És akkor ez a "semmi" még nagyon enyhe kifejezés.

Eliannath előrelépett a többiek közül, és leült dr. Mászógép bácsi elé. A neves pszichopata összerezte az angyal közelségétől.

— Tőlem nem kell félned — mondta akkor Eliannath, és elmosolyodott. — Diana a nevem. De te hogy kerültél ide?

— Mi van? — érdeklődött dr. Mászógép bácsi kissé másnapos agyának zúgó kérélelhetetlenségével.

— Hogy hívnak? — kérdezősködött tovább az angyal. — Mit csinálsz itt?

Dr. Mászógép bácsi ezen a ponton rádöbbsent, hogy Eliannath-Diana a *Falu*-ból idéz, méghozzá a nyitójelenetből, amikor Nathan magához tér a sziklafal alatt.

— Nem tudom — ment bele a játékba dr. Mászógép bácsi.

Eliannath csodálkozva vont a föl a szemöldökét.

— Nem tudod? — kérdezte. — A nevét mindenki tudja. És mit csinálsz itt? Amikor rád találtam, eszméletlen voltál. Leestél volna a falról?

Valami akkor éleset villant; dr. Mászógép bácsi lehunyta egy pillanatra a szemét, s mire kinyitotta, Eliannath eltűnt előle. De a fejében ott visszhangzott az angyal utolsó kérdése: Leestél volna a falról?

És dr. Mászógép bácsi sírni kezdett.

Ezzel azonban még nem volt vége.

Gandalf lépett előre, és lehajolt a neves pszichomókushoz.

— Fiam, nézz fel rám — mondta a mágus, és előrenyújtotta jobb kezét. Tenyerében egy egyszerű rézgyűrű csillant meg.

Dr. Mászógép bácsi megtörölgette szemeit, és kíváncsian meredt Gandalfra.

— Ez a gyűrű itt — köszörilte meg a torkát az öreg mágus, — az egyik a Kilencből, melyeket Aragorn király visszaszerzett a Dúin-im-Túm előtti csatában. Te is tudod, miféle veszélyeket hordoz magában ez a kicsi jószág; s hogy miért kell elrejtteni az emberek elől. Aki meglátja, s megérzi erejét, az nehezen tud csak ellenállni a kísértésnek, hogy megszerezze s használja. — Elgondolkodva méregette a gyűrűt, majd mélyen dr. Mászógép bácsi szemébe nézett. — Arra kérlek: vedd át tőlem ezt a gyűrűt és rejtsd el magadnál. Ha eljön az ideje, hogy a Kilenc újra egyesüljön a Hárommal és a Héttel, valaki — lehetséges, hogy pont én — eljön érte, s visszakéri tőled. Elég erősnek érzed magad a feladatra?

— Igen — bólintott dr. Mászógép bácsi, — de mit mondok az embereknek, ha megkérdik, honnan van?

Gandalf legyintett. — Az emberek majd azt hiszik, amit te mondasz nekik: ez a Gyűrű egyik varázslata. — Figyelmeztetőleg emelte fel a mutatóujját. — Mindegy, mit mondasz: vásárban nyerted, vagy egy barátodtól kaptad születésnapodra, esetleg találtad; csak az igazat ne áruld el róla soha senkinek.

— Hazudjak?

— Ha az kell, hazudj. — Gandalf odanyújtotta a Gyűrűt. Dr. Mászógép bácsi áhitattal vette el tőle, és nem tudta levenni róla a tekintetét.

— Hordd a bal kezed gyűrűsujján — tanácsolta, vagy inkább parancsolta a mágus. — Ügyelj rá, hogy a felirat mindig kifelé, a külvilág felé mutasson. Ha ügyesen csinálsz, akkor...

— Mit akarsz tőlem, vénember; hiszen nem is ismerjük egymást — vágott a mágus szavába felháborodást színélve dr. Mászógép bácsi.

Gandalf zavartan elhallgatott, és néhány másodpercig döbbsen bámulta dr. Mászógép bácsit. Azután megrázta a fejét, és gyengén elmosolyodott. — Á, már majdnem elhittem — mondta. — De hát én még azért mindig erősebb vagyok, mint a Gyűrű: elmúlt a varázslat.

Dr. Mászógép bácsi bólintott. — Rendben, öreg barátom, de te itt sem vagy, nem igaz?

Gandalf egy rémült pillantást vetett a Gyűrűre, majd köddé oszlott.

Malabar lépett a színre; Malabar, a Hont; Malabar, a halhatatlan; Malabar, a Fényhozó. A kezében tartott Bibliát felütve szónokolni kezdett:

— Lukács Evangyélioma nyolcadik rész, tizedik vers. "Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek." — Becsukta a könyvet, és jelentőségteljesen körbepillantott a népes, ám egyre fogyó hallgatóságon. — Hát mondjátok meg, miféle baromság ez? — kiáltotta. — Testvéreim! Ezek lennétek ti, ezek az "egyebek"? Hát nem vagytok-e ti ugyanolyan egyenlők, mint akárki más? Miért van az, hogy egyesek előbbrevalók, és hamarabb tudják meg a "titkokat", mint mások? Mivel jobbak ők nálatok? — Ujját vádlóan nyújtotta ki a fűben heverő, rémülten figyelő dr. Mászógép bácsi felé. — Hát miféle isten az, aki különbséget tesz teremtményei között?!

— Lucifer — szólalt meg akkor dr. Mászógép bácsi, és egy alattomos pillantást vetett a gyűrűjére.

— Tessék? — kapta oda a fejét Malabar, aki Lucifer is volt egyben.

— Te most hol? A Pokolban vagy! — rikkantotta dr. Mászógép bácsi diadalmasan. — Eh — legyintett Lucifer, és némi kénköves füstöt hátrahagyva maga után, dühösen eltűnt.

A Montanából jött farkasemberek sem arattak különösebb sikert alkotójukkal szemben: dr. Mászógép bácsi azonnal, ahogy elébe álltak, figyelmeztette őket, hogy mindkét heréje helyén ezüstből készült protéziseket hord ("Ezüstgolyóim vannak, farkaskáim", mondta), így a pszichózis jellegű vadállatok villámgyorsan biztonságos távolba siettek. Természetüknél fogva allergiás tünetekkel reagáltak az "ezüst" szóra.

S végül, miután az egy történetbe tartozók szerencsére csapatostul tűntek el, kis idő múlva nem maradt más a színen, csak El á Hálát, az arab származású tengeri kávézacc-halász, pontosabban neki is csak a kísértete.

El á Hálát meglehetősen tisztelettel figyelte, hogyan bánik el gyűrűje segítségét igénybe véve dr. Mászógép bácsi saját kitalált szereplőivel. Miután ketten maradtak, El á Hálát törökülésben elhelyezkedett a kis rét selymes füve fölött, és megvakargatta szőrös mellkasát.

— S mi lenni ennek az egésznek a mélyebb értelme? — érdeklődött elgondolkodva.

— Nem tudom — felelte dr. Mászógép bácsi.

El á Hálát legyintett. — Eh, ahogy Lucifer barátunk mondani: semmi sem véletlen lenni. Tudnod kell. Egyikük sem véletlenül lenni olyan, amilyen. Belőled jönnek elő mindigis.

— Lehet.

— Lehet, lehet — hápogott az arabus. — Ennyi? Nem ismerni rád, zsidó effendi, ki a fellegekben járni: mintha nem is lenni te itt. Merre vagyni igazándiból? Mi leszni majd a többivel, a Darthokkal, Lord Planktonnal, ezzel az egész egó-históriával? Hiszen ott lenni mind valahol a te fejednek eldugott zugaiban; s csak arra várni ők, hogy végre nekiülj, s leírd úgy, ahogy vanni. Nemde? Mit mondani erre?

— Király.

— Eh — legyintett El á Hálát, és mérgében eltestetlenedett.

Dr. Mászógép bácsi pedig egyedül maradt a gondolataival a kis réten, a tűző nap alatt. Később, a gondolatok minősége és milyensége felett érzett harmonikus együttműködése iránti tiszteletből beljebb vonult a fák alá, a sötét árnyékfoltok egyikére.

De nyugtot itt sem lelt. Hirtelen elhatározta, hogy önvizsgálatot tart, mint egy amatőr szintű zen-buddhista szerzetes; hátha választ kap egynémely kérdésekre, melyek nem hagyták nyugodni. Az önvizsgálat első percében kiderítette, hogy melyik az a legfontosabb kérdés, melynek megválaszolatlansága a leginkább zaklatja törékeny lelkivilágát.

Ez pediglen az a kérdés volt, melyet Eliannath tett föl neki: Leestél volna a falról?

Valamikor réges-régen, egy távoli galaxisban...

Bocs, ez egy másik sztori eleje...

Szóval, valamikor réges-régen dr. Mászógép bácsi valószínűleg lezuhant (megzuhant, megkattant, befordult, elszállt, stb.) valahonnan, esetleg valamitől. Mostanság, az utóbbi tíz évben az a szörnyű gyanú támadt okos kis fejében, hogy ha megtalálná azt a pillanatot, amikor is ez az ominózus zuhanás megtörtént, akkor talán teljesen normális, hétköznapi emberré válhatna, és nem kellene tovább folytatnia ezt a debil típusú életet.

A fák alatti árnyékban dr. Mászógép bácsi erőteljes regressziós önhipnózist hajtott végre magán.

És, akárcsak máskor, esment nem jutott semmire.⁷

Valjon ki hozza el néki a szabadulást? Ki lesz az, aki kimondja előtte azt az egyetlen mondatot, melynek nyomán eljut a Végő Megoldáshoz?

Talán a Nyolcadik Darabka? Talán Andreja? Talán Móni? Vagy esetleg olyanvalaki, aki jelen pillanatban még nem is szerepel dr. Mászógép bácsi ismerőseinek hosszú listáján? Ki mondhatná meg?

⁷ Ez így ebben a formában persze nem teljesen igaz. Annak idején, amikor a Nagy Hármás a solymári rét felett végrehajtotta az első regressziós hipnózist, elég sok minden kiderült dr. Mászógép bácsi előző életeivel kapcsolatban.

ÖTÖDIK ELEM FEJEZET (DE ILYEN MÁR VOLT)

TEHÁT: ÖTÖ DICK FEJEZETT LE ENGEMETET

Mekkora menő fejezetcím, nem?

De.

De miről írnak benne?

Móni (a fotósok gyöngye) épp az imént telefonált dr. Mászógép bácsinak. Gázok vannak otthon a családjával, úgyhogy elköltözött a nagyanyjához.

A telefonhívás után dr. Mászógép bácsinak eszébe jutott az az éjszaka, amikor ő költözött el otthonról Eszterkével.

Merthogy dr. Mászógép bácsi szülői fészekből való kiröppenése nem egyszerűen zajlott le. Olyannyira összeveszett édesanyjával Eszterke miatt, hogy este tizenegy órakor kézenfogta (akkor még) élete párját, s hátára kapva kedvenc hátizsákját a Mátyáshegyi-kőfejtőbe ment alukálni. Az azt követő napokban mindig máshol aludtak, hol az erdőben, hol Eszterke kollégiumi szobájában, mígnem egy napon megszerezték az óbudai albérletet, ahol több mint másfél évet lehúztak.

Innen költöztek aztán abba az albérletbe, amelyet dr. Mászógép bácsi annyira kedvelt, s ahonnan Eszterke kérésére 1999. márciusában elköltözött, immár egyedül.

72. VESZÉLYESTÉMOLÓGIA: Hangulatunkat kerülgető depresszív hullámok esetén kerüljük el messzire az ismert depressziós rohamok alatt kedvelt témáinkat.

73. VAGYLEGYÜNKOLÓGIA: Vagy legyünk azonnal öngyilkosok.

Hámár barátom véleménye a dolgról: — Mit tudsz te, zsidó effendi, a valódi fájdalomról? He?

Valóban: mit tudok én, zsidó effendi (úgyis mint Isten!) a valódi fájdalomról? És mit tud egyáltalán bárki is a valódi fájdalomról? És mit tud a valódi a fájdalomról? És... de most már elég.

Eliannath, az angyal kérdése még mindig itt kering bennem. Milyen furcsa: ahhoz, hogy feltegyem magamnak ezt a kérdést, meg kellett alkotnom egy személyiséget egy kitalált történetben, és általa megkérdeztetnem egy másik kitalált személyiségtől.

Már csak így van ez.

Honnan zuhantam én le, milyen falról?

Kedvenc lezuhanásom egyébként Stephen King egyik regényében, az *AZ*-ban szerepel, amikor a főszereplő gyerekek látomásukban végigélik a Sátán lezuhanását a Mennysországból. King valami félelmetesen jól írja le az egész szituációt; olyannyira jól, hogy még most is beleremegek, ha eszembe jut.

Másik kedvenc zuhanásom ez a mostani lesz.

Tegnap este dr. Mászógép bácsi Skálás barátai társaságában öt üveg válogatott minőségű whiskit ivott meg, kólával keverve. S ami oly ritkán esik meg, az most megtörtént: hajnali kettő körül dr. Mászógép bácsi arra eszmélt, hogy egy vadidegen lánynak segít hányni valahol a Schönherz-kollégium környékén, és fogalma sincs, hogyan került oda, hová tart és kicsoda ez a lány itt mellette.

A másik rejtély dr. Mászógép bácsi hazakerülésének körülményei, valamint az, hogy hová lettek azok, akikkel feltehetően jó ideig együtt mulatott.

S ahogy a tegnap éjjel, úgy az azt megelőző dolgok is eltűntek valahol az idő homályában: csak halavány emlékek bukkannak fel időnként a ködből.

Mintha dr. Mászógép bácsi ma Mónihoz készült volna.

Mintha Csubi gyerekeknek is megígérte volna, hogy kimegy ma hozzá.

Mintha valami videokazettát — amin a *Phantom Menace* van —, vissza kellene vinnie a Skálába.

Mintha... de nem, mégsem.

Jelen pillanatban dr. Mászógép bácsi itt ül Eszterke 2 előtt, és fogalma sincs, mihez kezdjen. A családja — vagyis drágalátos eccse és édesanyja — szintén eltűntek, mindenféle "elmentünk az ideoda"-cetli nélkül.

Andreja hamarosan hazajön: 1999. július 31.-én, szombaton este 20:40 órakor landol a gépe Ferihegy 2-ön, az A2 terminálon. Dr. Mászógép bácsi szilárdan elhatározta, hogy kimegy elejbe.

Nagyon várja már a lány hazaérkeztét.

Ki az isten lehetett az a tegnapi lány? És mi a fenét kerestünk az ÚjVár-klub környékén? És hová lettünk azután?

El á Hálát barátom a minap ismét nálam járt. Mint elmondta, odaát szert tett valami új baráttra, akit Obi-vannak hívnak és Jedi-lovag. El á Hálát mintha megváltozott volna: sokkal komolyabb és állítása szerint vele van az Erő. Obi-van elmesélt neki egy csomó dolgot a dolgok valódi természetéről.

Rövid, mondhatni: épp csak beköszönő látogatása után El á Hálát rögtön el is testetlenedett. Helyette én vakargattam meg itt-ott szőrös mellkasomat.

A Jedi-lovagok, ha valaki még nem tudná, a Régi Köztársaság védelmezői voltak galaxisszerte. Amikor a gaz Palpatine szenátor ármánykodásai révén a Köztársaság polgárháborúba torkollott, és megosztott, a Jedik szép lassan hullani kezdtek; végül, Palpatine trónra kerülésével szinte mind egy szálig kiirtódtak. Csak néhány maradt meg: maga Palpatine, Darth Vader, Obi-van Kenobi, Yoda és az ifjú Luke Skywalker. Legvégére, hírmondónak csak Luke maradt, miután a többiek kinyírták egymást.

A Jedik voltak azok, akik az Erőt használták fel áldásos vagy épp áldatlan tevékenységük gyakorlásakor. Kezük egyetlen mozdulatával tárgyakat mozgathattak a távolból, tüzet adhattak dohányos kortársaiknak; pillantásukkal képesek voltak megfojtani valakit egy kanál vízben és fénykardot hordtak. Azonkívül ők voltak képesek egyedül órákig meditálni egy szolárium vad tüze alatt ücsörögve sérülés és bőrrák nélkül.

Dr. Mászógép bácsi ekkor még nem sejtette, hogy El á Hálát Jedi-lovagot akar faragni belőle.

Obi-van pedig Odaát, ahol nem igazán voltak szem előtt, titokban beíratta El á Hálátot egy kéthetes, intenzív Jedi-tanfolyamra, melyet az öreg Yoda-mester vezetett. El á Hálát ez alatt a két hét alatt, szorgalmának és kitartásának köszönhetően kiváló Jedité vált; valamint egy újabb kéthetes turnus alatt elvégzett egy székelykapu-készítő tanfolyamot is, — ezt persze csak szigorúan fakultatív jelleggel.

E négy hét alatt Hámár ádd el á Hálát szinte el is feledkezett arról, hogy ő valaha csak egy egyszerű arab tengeri kávézacc-halász volt.

Obi-van nem tudta, mit csinál, amikor El á Hálátból Jedi-lovagot faragott. Hiába, még egy öreg mester sem tudhat előre mindent.

Az történt ugyanis, hogy vizsgáit sikeresen letévén El á Hálát megjelent dr. Mászógép bácsinál, és közölte vele, miszerint hamarosan belőle is Jedit csinál. Dr.

Mászógép bácsi gonosan mosolyogva belekezdett tanulmányaiba — ám azok még El á hálát számára is meglepően könnyen mentek neki. Az arabus elcsodálkozott barátjának Ereje láttán. Amitől Obi-van olyannyira óvta, az most bekövetkezett: El á Hálát rádöbrent, hogy tanítványa erősebb, mint ő maga. Dr. Mászógép bácsi egy napon átvette az irányítást, és áttért az Erő sötét oldalára, amely köztudottan nagyobb hatalmat ad felhasználójának és még irányítani is könnyebb.

Egy csendes nyári éjjelen pedig dr. Mászógép bácsi letette régi nevét, és felvette az újat, amely érzései szerint jobban illett hozzá. Amikor először kimondta, sötét fellegek borították be az eget, és villámok csapkodtak halálra pár éjszaka is dolgozó sztahanovista földművest a közelben.

Rettegj, olvasó! Mert elszabadult az ősi Gonosz, kit senki sem állíthat meg; kinek Ereje senkihez sem mérhető, és lelkiismerete nincs is. A neve már nem dr. Mászógép bácsi többé, mert azt megunta. Úgy hívják:

Dr. Darth Istengép

vagy röviden: Darth Gép

Egykori tanítója, El á Hálát sem tehetett mást, behódolt néki, és új nevet kapott: Darth el Hálát, a Sajtszagú.

MESE ARRÓL, HOGYAN TALÁLKOZOTT DARTH GÉP ÉS DARTH EL HÁLÁT A CSIGÁK ISTENÉVEL, AKI A SPIRÁL-BOLYGÓRÓL JÖTT; ÉS MIT KERESSETT OTT PUSKÁS GÁBOR ÁRUHÁZIGAZGATÓ NAPI EZERÖTÖN KÍVÜL

Egy szép nyári este a két gonosz Sith-lovag, Darth Gép és Darth el Hálát a Pirospszögás-hegyek alatti erdőt járva a Kancsengzöngá-tó partjára érkezve hirtelen furcsa, sziszegő zajt hallottak meg. A két lovag megtorpant, és a földre gyökeredzett. Tekintetüket azonnal az égre emelték, ahol a furcsa zaj forrását vélték felfedezni: egy lefelé ereszkedő, csigaház alakú űrhajót.

A két Sith-lovag megőrizte legendás hidegvérét, és megvárta, míg a hajó leereszkedik a tú selymes fűvű partjának egy pontjára. A hatalmas jármű motorjai leálltak, a fémburkolat pattogva hűlt le. Kisvártatva a szerkezet elülső részén, ott, ahol a lovagok várakoztak türelmesen, egy rámpa ereszkedett le, s egy homályos, ámde terebélyes alak kúszott elő rajta a fényre a hajó sötét belsejéből.

Az idegen leginkább egy jól megtermett, nyálas meztelencsigára hasonlított. Fényes csíkot húzott maga után; sárgás bőre nedvesen csillogott a lemenő nap sugaraival érintkezve; fején, a két csápszem között arany koronát hordott.

A csigakirály szuszogva megállt a két lovag előtt, szemei kíváncsian végigmérték őket. Azután megszólalt.

— Üdv, sárfatállakók. Ulmo vagyok, a Spirál bolygó Öröktől Fogva Valója. Békével jöttem, s üzenetet hoztam, melyet maga a nagy Hexameron, a Világúr Istene küld nektek.

A két Sith-lovag nem felelt. Ulmo zavartan várt néhány percre, de mivel a lovagok semmi jelét nem adták annak, hogy válaszolni szeretnének neki, megköszönte a torkát és folytatta.

— Ímé, az Üzenet: Hexameron, a Világúr Istene régóta figyelemmel kíséri fajtok fejlődésének alakulását. Egy ideje, sajna, azt kell látnia, hogy letértetek a helyes útról. Elfelejtettétek a Természet és az Isten tiszteletét; békés együttélés helyett folyton háborúkba sodorjátok népeiteket, és alig van már köztetek valaki, aki emlékszik még a Szent Étek, a csillagkása receptjére. A dolgok mára odáig fajultak, hogy ha Istenünk nem lép közbe, akkor még az általatok Ezredfordulónak nevezett esemény bekövetkezése előtt elpusztítjátok bolygótokat, s mind egy szálig kihaltok.

Hexameron ezért úgy döntött, elküld engem a Földre, hogy elmondjam: tudom a választ, miképp kerülhetitek el a totális pusztulást. S megkért arra is, ha már itt vagyok, mondjam el nektek, hogyan előzhetitek meg a túlnépesedéssel járó problémákat, és hogy ki ölte meg Kennedy elnököt, aki szintén a mi emberünk volt.

Ulmo itt ismét kis szünetet tartott, majd nagy levegőt vett, és folytatta:

— Szóval, a leglényegesebb dolog a kipusztulást illetően, hogy ne...— ekkor a Sith Fekete Lovagjai egy embereként kapcsolták fel fénykardjaikat, és tökéletes harmóniában csaptak le Ulmo, a Csigakirály fejére. A nyálkás lény feje szépen kettévált, s lezuhant a földre. Belsejéből hirtelen egy tiritarka pillangó röppent föl, és sebes szárnycsapásokkal igyekezett minél távolabb kerülni a kardjukat lóbáló lovagoktól. Ott visszanezett egy pillanatra, fenyegetően megrázta öklét, s lekiabált: — Visszajövök! — majd felrepült, és eltűnt a szemük előtt.

Darth Gép ekkor jelentőségteljes pillantást vetett Darth el Hálátra. A következő pillanatban felszökkent a levegőbe, és a pillangó után zúdult; Darth el Hálát néhány perc múlva egy halálsikolyt hallott, majd Darth Gép újra megjelent. Stabilan megvetette lábát a földön, és elégedett félmosollyal az arcán kikapcsolta fénykardját. Körülötte egyszer csak szétszabdalt lepkeszárny-darabkák potyogtak alá az égből.

— No de mi folyik itt — lépett elő ekkor egy bokor mögül Puskás Gábor áruházigazgató.

Darth Gép ettől úgy meglepődött, hogy ijedtiben újra előrántotta híres fénykardját, és lefejezte őt.

Darth el Hálát elismerően tapsolt. Darth Gép könnyedén meghajolt feléje, majd mindketten folytatták esti sétájukat a Pirospozsgás-hegyek alatti erdők felé.

Így menekült meg a világ — ha csak egy rövidke időre is — egy újabb bosszantó elmélet elterjedésétől.

Darth Gép ezután elküldte barátját eltestetlenedni, és elgondolkodott, hogy mit is kezdjen a mai nappal. Mivel épp csak az imént ébredt fel a tegnapi esti viszkis kaland után, fogalma sincs, hogy mi a mai programja. Mintha lett volna valami... A fene se tudja!

És mit teszek Isten?! Móni felettébb paprikás hangulatban rátelefonált Darth Gépre, miszerint jelzett személy menjen a sunyiba, mert nem lehet rá számítani, és ne is telefonáljon többet, mert nagyon haragszik rá. Ugyanis ma lett volna a napja, hogy fel kellett volna hívnia a lányt, és elmenni vele az Állatkertbe meg ideoda.

Darth Gép erre vállat vont, és gonoszságtól eltelt szívvel arra gondolt, hogy egy újabb végetért kapcsolattal gazdagíthatja amúgy sem szegényes emléktárát.⁸

Azután meg arra gondolt, hogy tele van a nemiszerve az emberi lényekkel, különösen értve ezt a nőnemű egyedekre.

És hogy mit bánja ő.

És hogy ideje játszania egy kicsit a pasziánszal.

No de most már aztán folytassuk.

Darth Gép Mike Oldfieldot hallgatva gépel és gépel, mint egy megszállott. Egyedül vala otthon, és éppen azon van, hogy előszedje a régi fényképeket, vagy belesasoljon a *Rettenthetetlenbe*. Hogy ezekben a skótokban is mennyi szomorúság lakozik! Vajon a magashegyi levegő teszi ezt velük? Vagy maguk a pusztai sziklák okozzák a bánatot? Hiszen azok is az idő múlását juttatják az ember eszébe. A zöldellő fűből kiálló hófehér mézskődaraboknál szebb látványt elképzelni sem lehet. Mégis, mind-mind bánatot terem. Miért vonzzák akkor az egyszerű halandót folyton magukhoz? És miért ilyen depressziós zenék születnek láttukon?

És legfőképpen: miért nem tudom kiverni a fejemből Mónit?

Igyekszem felfogni, mit is jelent ez a névváltozás azonkívül, hogy szokatlan a hangzása. Igyekszem megölni dr. Mászógép bácsit, aki oly sok oldalon keresztül voltam, és

⁸ Ez az egész persze még azelőtt történt, hogy összejöttek volna. Sajnos ebben a könyvben az idő, mint folytonossági tényező egész egyszerűen nem létezik. Így fordulhat elő, hogy az olvasó néha egy kicsit megzavarodik, hogy most jelen pillanatban mi is a helyzet, és ki kivel és milyen jellegű viszonyban van.

Darth Géppé válni, aki oly sok oldalon keresztül leszek. Igazából még magam sem tudom, hogy milyen ő; csak sejtem, hogy kellőképpen kaotikus, szükségszerűen gonosz és megfelelő mértékben szemlélődő.

Ha nincs senkim, akkor nem kell senkihez igazodnom. Ha nincs semmim, akkor nincs mit veszítenem. Ha nem élet az életem, akkor érdektelen a halálom is, nemde?

Körülöttem megannyi ember, de nekem csak Andreja kell, hogy beszélhessek vele.

Darth Gép és Darth el Hálát egy napon majd talán útra kelnek, hogy hitüket elterjessék az egész világon. Hogy hová, merre indulnak, azt még egyikük sem tudja, talán mert nem is fontos. Darth Gép, az Utazó, és Darth el Hálát, a Folyton Megtestesülő és Eltestetlenedő amerre járnak majd, mindenütt felvilágosítják az embereket a vén sárfatálon folyó dolgok valódi értelméről. És ahol nyitott fülekre találnak, ott meglepednek egy kis időre; de persze mindenhol továbbmennek majd; s ezt fogják csinálni egészen halálukig, amikor végre a két barát újra egyesülhet, s kísértetcsónakjukon újra az Óperjanciáns-teenagert fogják járni, tengeri kávézaccra halászva és nagyokat beszélgetve.

De addig még sok mindennek kell történnie.

Darth Gépnek volt egy másik barátja is Darth el Háláton kívül. Óróla, akit még gyermekkorában ismert meg, írt is egy történetet, pontosabban mesét. Íme:

A KISFIÚ ÉS A TÖLGY

Valamikor réges-régen, amikor az emberek még boldogabbak voltak, és minden tisztább és egyszerűbb volt, egy kis faluban az erdő szélén élt egy kisfiú a szüleivel. A kisfiú ugyanolyan volt, mint bármelyik más kisfiú, amilyent nap mint nap látni mindenfelé; csak egy valamiben különbözött a többiektől, mégpedig abban, hogy szeretett nagyokat sétálni a falu melletti rengetegben. Ezekre a sétákra mindig egyedül indult, s egyáltalán nem félt semmitől; se farkastól, se medvétől, se egyéb gonosz jószágoktól; és, bár valóban mindig egyes-egyedül vágott neki az útnak az ő öreg fák alatt, soha nem érte semmi bánatom, hiszen az erdő is ugyanúgy szerette őt, mint ő az erdőt.

Egy napon aztán, amikor szokás szerint már kora reggel befordult a lombok alá, egy vadonatúj ösvényt fedezett fel; egy friss csapást, amit valami nagyobb jószág vágott a bozótba, miközben élelem vagy víz után járt. A kisfiú kíváncsian tért rá az ösvényre, s magában örvendezett, hogy valami új kaland várja. Az ösvény pedig egyre messzebb és messzebb vitte a falutól és a jól ismert utaktól, amelyeken azelőtt járt; s nem telt bele egy jó óra, azon vette észre magát, hogy egyetlen ismerős bokrot vagy fát sem lát. Az út komótosan emelkedett egyre feljebb és feljebb: felkapaszkodott egy hegy oldalába, majd túloldalt aláereszkedett a sűrűn benőtt völgybe, ahol tiszta vizű forrás fakadt fel néhány sziklatömb alól. A kisfiú itt megpihent, s evett egy keveset a tarisznyájában magával hozott elemózsiából. Azután, ahogy a nap elhagyta a delet, felkerekedett, s elhatározta, hogy még egy kicsit megy előre, hátha találkozik valakivel (vagy valamivel), aki útbaigazítja.

Az ösvény végigvezette a völgy széléig, majd megintcsak egy hegy állta el az utat. A kisfiú meg se torpant, úgy vágott neki az újabb emelkedőnek. Az ösvény szélén csodálatos vadvirágok pompáztak, s néhol szeder- meg áfonyabokrok dús fürtjei kínálgatták magukat. A kisfiú szakított a gyümölcsökből, aztán továbbment, egészen a hegy tetejéig, ahol egy tisztás közepén hatalmas, évszázados tölgy uralkodott egymagában.

S mire a kisfiú idáig ért, hirtelen mélykék színt öltött az ég, s a levegő közelgő eső illatától lett terhes. Északról hűvös szél támadt, libabőrös, ólmos fuvallat. S egyszerre csak nagy cseppekben eleredt az eső. A kisfiú a fa alá menekült, hogy ott várja ki a zápor végét. Behúzódott egészen a fa törzséhez, hozzálapult, s onnan nézte, ahogy a kövér cseppek az ösvényre hullanak.

S ahogy ott nézelődött, egyszer csak egy mély, dörmögő hang szólalt meg, valahonnan a feje fölül:

— Na, már csak pont te hiányoztál — zsörtölődött a hang. — Eredj innen, még bajod esik!

A kisfiú, noha nem volt félős természetű, egy pillanatra megijedt. Elugrott a fa törzsétől, ki az esőre; felpillantott; s elámult.

Magasan a feje fölött, az első, derékvastagságú ágak közt a fatörzsön két kávéscsészényi, barna szem nézett le rá. A szemek hunyorogva pislantottak egyet-kettőt, mintha a gazdájuk csak most ébredt volna, majd egyenesen rámeredtek.

— Nem hallod, te gyerek? — szólalt meg ismét a fa. — Eredj innen máshová játszani! Különben is: hogy kerülsz ide?

— Az ösvényen jöttem — felelte illedelmesen a kisfiú, és már egyáltalán nem félt.

— Az ösvényen? — csodálkozott a tölgyfa. — Miféle ösvényen? Nincs itt semmiféle ösvény!

— Már hogyne lenne — mondta a kisfiú, és maga mögé mutatott. — Az vezetett el ide hozzád. Te még biztosan nem láttad, de attól még létezik. Nézd csak meg!

A fa odapillantott.

— Igazad van — ismerte el, — ezt még nem is láttam. Úgy látszik, túlságosan is álmos voltam már, amikor ide jöttem pihenni. Biztosan valami vaddisznó vagy szarvas csinálta, amikor idejött csemegézni a rétre. De most már — keményedett meg a hangja, — menj haza. Otthon biztosan aggódnak érted a szüleid, hogy itt kóborolsz ebben a viharban.

— Nem vihar ez, csak egy kis nyári zápor — mondta a kisfiú, és közelebb húzódott a tölgyfa törzséhez. — De mondd csak, hogyhogy te tudsz beszélni?

— Tudok, nem tudok, ez most mindegy! — csattant fel a tölgy. — De ha belémcsap egy villám, akkor te is pórul jársz! Látnod azt a fekete ágat ott a koronám közepén? — A kisfiú felnézett, és bólintott. — Tudom, hogy mit beszélek. Eredj haza, amíg nem késő!

— Én nem félek — jelentette ki a kisfiú. — És be kell látnod, hogy nem mindennap találkozhat az ember az erdőben beszélő tölgyfákkal.

— Az már igaz — mondta a tölgy, és mintha elmosolyodott volna. — S én is igen rég beszélgettem már a te fajtáddal. Ejnye no — mondta vidáman, — valójában tetszel nekem, csak ébredéskor néha morgósabb vagyok, mint illene.

— Akárcsak az apám — bólintott a kisfiú. — Még a hangod is hasonlít az övéhez, csak persze az nem ennyire mély.

— Hiába, a kor... — mondta a tölgyfa, és megrázkódtak a lombjai. — Hatszáz év rengeteg idő ám!

— Te hatszáz éves vagy? — ámult el a kisfiú. — Mennyi mindent láthattál már!

A tölgyfa elégedetten nyújtózkodott egyet, mire egy csomó víz pergett le a leveleiről. — Bizony, bizony, az csakugyan nagy idő és rengeteg tapasztalat — mondta. — A te fajtád sokkal rövidebb ideig él, mint az enyém; s mégis többet változtat a világon, mint az én családom tagjai együttvéve.

A kisfiú hallgatott.

— S mi újság az emberekkel? — kérdezte a fa. — Boldogak mostanság?

A kisfiú elgondolkodott. — Azt hiszem, igen — felelte. — A termés bőséges, élelem van, s sehol sincs háború.

— Akkor semmi baj! — rikkantotta a fa, majd elkomorult. — Amikor utoljára erre jártam, sivár volt a vidék és kietlen. Felégetett földek és friss hantok jelezték, hogy valami nincs rendben az emberek között. S mint minden háborúban, itt is sokan haltan meg az enyémekek közül a tüzekben.

— Sajnálom — hajtotta le a fejét a kisfiú.

— Ne sajnálkozz; te mit sem tehetsz róla — mondta a fa. — Ez akkor történt, amikor te még el sem döntötted, hogy megszületsz; sőt, még az apád apja se. De félre a régi dolgokkal, hiszen pont az a szép az életben, hogy folyik tovább! Bár mostanában azt csiripelik a madarak, hogy az emberek már nem azokban a régifajta kőházakban és barlangokban laknak, amikben régen, hanem — s itt a fa hangja suttogóvá vált, — fából építenek hajlékot maguknak. Igaz ez, mondd?

— Igaz — restelkedett a kisfiú. — Sajnálom, de így van. A kő nehéz és messzire kell menni érte. Fa viszont mindenütt bőven terem.

A fa nem válaszolt. Csönd volt.

— De az ilyen hatalmas fákra az emberek nem emelnek fejszét — próbálta megnyugtanni a kisfiú a tölgyet.

— Azt hiszem, tévedsz. — A fa hangja szomorú volt. — Attól félek, az embereknek nem számít, hogy mi mennyi idő és mennyire fontos. Valahogy másképp gondolkodnak, mint ahogy mi, többiek.

— Már ne is haragudj — mondta a kisfiú, — de nem vagy te egy kicsit öreg ahhoz, hogy félj?

— Bármihez lehet öreg az ember — felelte a tölgy, — de ahhoz, hogy féljen, soha. A félelem érzése ott lapul minden élőben és élettelenben, a kezdet kezdete óta; s csak az alkalomra vár, hogy előbújhasson és úrrá legyen gazdáján. — Sóhajtott egyet. — Igenis félek. Félek, hogy amikor hazatérsz, elmeséled az embereknek, hogy merre jártál, s azt is, hogy találkoztál velem; ők pedig idejönnek és csodájára járnak a beszélő fának. Én pedig dacból egy szót sem fogok szólni, ők meg, hogy a hosszú út végén csalódniuk kell, dühükben fejszét ragadnak, és kidöntenek. Akkor pedig meghalok.

— Megígérem, hogy egy szót sem szólok rólad — mondta a kisfiú.

— Megteszed? — kérdezte a fa, és a kisfiú bólintott.

— Akkor — folytatta a fa, — bármikor kijöhetsz ide hozzám, és elbeszélgethetünk a világ dolgairól. Sok mesét ismerek ám a régmúlt időkből, amik biztosan tetszenének neked; s bizonyára te is tudsz mondani nekem egy-két érdekes újdonságot; hogy miket csinál mostanában a fajtád, és mi történt veletek az elmúlt száz évben, amíg távol voltam a messzi rengetegekben, amerre még nem jutottatok el. De mit is beszélek! — kapott észbe a tölgy, — hiszen te még csak suhanc vagy, nem ilyen meglett, vén fa, mint jómagam.

— Attól még elbeszélgethetünk. Engem minden mese érdekel — mondta a kisfiú.

— Igaz — felelte a fa. — S akár jóbarátok is lehetünk. Én itt leszek a réten egy darabig, mert elegendő van egy időre a mászkálásból; úgyhogy itt mindig megtalálász. S ha majd felcseperedsz, és dús lesz a lombod és erős a törzsed, talán továbbállok.

— Muszáj továbbmenned? — kérdezte a kisfiú. — Nem érzed jól magad itt?

— Én mindenhol jól érzem magam — jelentette ki a fa. — De a tieid szép lassan mindenhová falvakat építenek, és egyre többen vannak. Eljön majd az idő, amikor már nem lesz a földön elég hely, hogy fák és emberek békében éljenek egymás mellett. Akkor majd feljebb húzódom a hegyekbe, ahol nem kell félnem az emberek fejszéitől. De te majd ott is meglátogathatsz, ha kedved támad egy baráti beszélgetésre.

— Úgy legyen — felelte a kisfiú.

— De most már tényleg menj — mondta a fa. — Látod, az eső is elállt, és kezd sötétedni. Keresni fognak.

— Csakugyan — felelte a kisfiú.

— Vigyázz, el ne tévedsz az ösvényt! Épségben érij haza! S ha kedved van, holnap is gyere el! Én itt leszek.

— Ég veled! — köszönt el a kisfiú. — Holnap újra eljövök! S vigyázz azokkal a villámokkal, beléd ne csapjanak! Jó éjt! — S elindult visszafelé az ösvényen, le a hegyről, dobogó szívvel, hogy micsoda remek új baráttra tett szert ezen a szép napon. Alig várta, hogy másnap legyen, amikor ismét felkeresheti öreg barátját, a beszélő tölgyfát; s a titok, amelyről csak ő tudott, még boldogabbá tette.

De amikor hazatért, anyját és apját lázas csomagolás közben találta, mert vörös örtüzek lobogták be a határt, s ez háborút jelentett. Sötét korszak köszöntött rá az emberiségre, halál és pusztulás jött el, s a falu népének menekülnie kellett a kisfiúval együtt. Bár majd megszakadt a szíve, hogy az öreg tölgynek ilyen hamar igaza lett, a kisfiú akkor sem beszélt soha senkinek a titokról; összeszorított fogakkal gyalogolt egész éjjel és másnap is apja oldalán mind messzibb tájakra, ahová a háború keze még nem ért el. S lassacskán felcseperedett és katona lett; szűkszavú, kegyetlen és magába zárkózó férfi, akit a titok ismerete elválasztott a többi embertől; s amikor meghalt, fiatalon, egy csata során, egy pillanatra eszébe jutott a tölgyfa, aki ott várja a hegy tetején, a réten.

S a tölgyfa csakugyan ott várta. Találkozásuk másnapján vidáman készülődött az újabb beszélgetésre, s amikor a kisfiú még este sem jött el, nagyon elszomorodott. Pár nap múlva aztán közelebb húzódott a faluhoz, s akkor meghallotta a háború hangjait, a sikolyokat, az ágyúkat, a fémek csörgését: mind-mind a halált jelentették neki. S akkor a vén tölgyfa megfordult, és nekivágott a hegyek felé vezető útnak, és tudta, hogy soha többé nem látja viszont a kisfiút, aki egy esős délutánon a lombja alatt keresett menedéket. És akkor elhatározta, hogy soha többé nem barátkozik össze egyetlen emberrel sem, hiszen mindkét fajnak mások az álmai és a céljai, és persze a sorsa is; de azért a lelke legmélyén még mindig várt: várta, hogy felbukkan a kisfiú, letelepszik a törzse mellé, s akkor ők ketten elbeszélgetnek végre a világ dolgairól, ahogy azt egyszer megfogadták.

S azóta van az, hogy ha az ember az erdőben járva egy hatalmas, öreg fával találkozik, amely ott alszik egy rét közepén, egyből az jut az eszébe: vajon mióta állhat itt ez a fa, s mire vár? Vajon meddig bírja türelemmel, és meddig van biztonságban? S lehet, hogy a gyanútlan szemlélődő pont amellet a fa alatt gondol efféléket, amely még mindig a barátját, a kisfiút várja.

Hát ennyi. Miután e remekbeszabott kis történettel ismét sikerült növelnünk a könyv oldalszámát, el kell még mondanunk, hogy Darth Gép persze nem halt meg — legalábbis nem ebben az életében —, de hite szerint a fája még most is ott kóborol valahol a hegyekben. talán Darth Gép ezt a fát keresi még mindig, ezért mászkál a lombok alatt, s ezért ír olyan sok mindent az erdőről: mert öreg barátja hiányzik neki. Vagy mi.

S ma Darth Gép elhatározta, hogy lassan befejezi ezt a könyvet is. Ideje olyan irományokkal foglalkoznia, melyeket elkezdett ugyan, de félbehagyott: *A Quenta Esgaledhellel*, a *Hold Hercegnőjével*, a *Pusztulás Hírnökével*. Ha jobban megnézzük, mind az *Ízlések* és mind a *Dr. Mászógép bácsi rendel* pusztai irodalmi kiruccanás volt, némi lazítás a komolyabb témák szünetében, hiszen mindenféle mondanivaló vagy alaptörténet nélkül indultak, s azt hiszem, úgy is lettek készen. Ám az ilyen fajta írásokba is bele lehet fáradni, mint akármi másba: de ezt csak az tudhatja igazán, aki maga is megpróbálkozott hasonlóval.

És a fáradtságra csak egyetlen gyógyír van: Fotóshop Móni, akibe Darth Gép menthetetlenül beleszeretett, mi tagadás. Ha a lány rámosolyog a neves Jedi-lovagra, annak megdobban jéggé fagyott szíve, és maga is dalra fakad, mint esőtünde vihar idején. Igen, Darth Gép végre, hónapok óta először le meri írni ezt az egyetlen szót:

SZERETEM

Ám adósok vagyunk még a történet befejezésével. Hogy ne legyen keserű a megkönnyebbült olvasó szája íze, íme, álljon itt Darth Gép történetének utolsó részlete, melyben elregéljük, mivel foglalkozik a neves pszichomágus-Jedi napjainkban.

Úgy történt, hogy egy napon — egy vasárnap délután, azt hiszem —, Darth Géphez két jólöltözött úriember csöngetett be. A két úriember egyforma fekete öltönyt viselt, leginkább két biztosítási ügynökhöz hasonlítottak. Darth Gép még sohasem látta őket, bár az egyikük, amely hosszú haját kieresztve viselte, valahonnan mintha ismerős lett volna neki. Udvariasan betessékelté őket a szobába, asztalhoz ültette, és kávéval kínálta őket; fénykardját pedig minden eshetőségre készen magához vette.

A hosszúhajú úriember egy névjegykártyát tett Darth Gép elé az asztalra. Ez állt rajta:

MEGVÁLTÓ KFT.

Názáreti Jézus

próféta

Mennyország, Istenfő u. 888.

Tel.:27 27 27

— Hmm... — közölte erre Darth Gép. A Názáreti az asztalra könyökölve előredőlt.

— Mr. Darth — mondta, — tudjuk, hogy Önnek már nincs igazán mit kezdenie magával ezen a világon. Cégünk arra a következtetésre jutott, hogy Önnek munkatársaink sorában lenne a helye.

— Igazán? — lepődött meg Darth Gép.

A Názáreti bólintott. — Igen. Nos, mint tudja, cégünk fő profilja a halandók lelkének megváltása, a Mennyországba való bejutásuk megkönnyítése és előkészítése. Ennek érdekében munkatársaink válogatott szakemberek, akik kötetlen munkaidőben, jutányos bérezés ellenében a világot járják, és megismertetik az emberekkel (és sok egyéb életformával is) a dolgok valódi természetét.

— Mit ért ön jutányos bérezés alatt? — tért rá a lényegre Darth Gép, s eközben lelke mélyén a zsidó mohón összedörzsölte tenyerét.

A Názáreti halványan elmosolyodott.

— A belépést követő egyhónapos próbaidő alatt megtérített lelkenként egy év haladékot fizetünk az Ön halálának időpontjához számítva; a próbaidő letelte után, ha a cég vezetősége és Ön is úgy látja, továbbra is van értelme az együttműködésnek, a teljes halhatatlanságot biztosítjuk.

— Ez remekül hangzik — állapította meg Darth Gép, — de mi van akkor, ha nem felelek meg? Úgy értem, nem tudom, elég-e a jelenlegi tudásom a feladat teljesítéséhez.

— Nyugodjon meg, Mr. Darth — bólogatott biztatóan a Názáreti, — ha nem látnánk Önben megfelelő felkészültséget, akkor most nem ülnék itt. Ön tökéletesen alkalmas a megváltó szerepére. Mindössze annyit kell tennie, hogy elindul a nagyvilágban, és beszél az emberekhez.

— És ha mégis hibázok?

— Ez még egyik ügynökünkkel sem fordult elő. Ám ha mégis, akkor az ügyintézészt alvállalatunk igazgatója, Mr. Louis Cyfer veszi át — mutatott a mellette ülő alakra, akinek szerény, ám felettebb ördögi vigyorra húzódott a szája.

Darth Gép persze belement a dologba, azzal a kikötéssel, hogy barátját, Darth el Hálátot is magával vihesse a hosszúnak ígérkező útra. A Názáreti ebbe azonnal beleegyezett. Miután elintézték a szokásos formaságokat, Darth Gép egy hónapot kapott arra, hogy felhagyjon eddigi életével és útnak induljon megváltani a halandókat.

Hát így esett, hogy 1999. szeptember 22.-én, születésének huszonötödik évfordulóján Darth Gép, úgyismind dr. Mászógép bácsi és mint Isten!, Darth el Hálát nevű barátja társaságában elindult, hogy beteljesítse saját és sok más emberi lény sorsát. Szerelmeit, vágyait, emlékeit mind hátrahagyta, és teljes erejéből arra koncentrált, hogy megfeleljen új munkahelye elvárásainak, s ne hibázzon egyetlen esetben sem. Mobiltelefonja memóriájából kitörölte az addigi összes telefonszámot, csupán az újakat írta bele; fénykardját, mint megfogadta, ezentúl csak a Jó Ügy érdekében használja majd. Ruházata egyszerű volt és tiszta, akárcsak a lelke... jut eszembe, a lelke! A Názáreti úti ajándékként Darth Gép végre újból egyesülhetett a másik Héttel: ismét Egy lett, minden tulajdonsága visszatért hozzá, és szabadabb volt, mint valaha; s külön örömeire megtalálta végre Toniját, s egyesült vele.

S ha hiszitek, ha nem, boldog volt; mert ez, lelke minden darabjának visszanyerése volt a legnagyobb ajándék, amelyet valaha is kapott az élettől. S ahogy a lába alatt csak fogyott, fogyott az út, és a hűséges Darth el Hálát ott gyalogolt mellette, nevetett, mert egyre kevesebbet gondolt Eszterkére, Eszterke 2-re és a többire, akik (és amik) a régi életéhez kötöttek. És néha sírt is persze, főleg a teliholdas éjszakákon a szabad ég alatt üldögélve; de ezek már nem a régi könnyek voltak, hanem a boldogság könnyei. Sírt, mert annyira hihetetlen volt a számára, hogy ekkora szerencse érte, hogy elfelejthetett és ugyanakkor megőrizhetett mindent; hogy újra úton van és tudja, hogy mi a dolgok valódi természete. És sírt azért is, mert tudta, hogy most már örökké boldog maradhat, hiszen eljött valaki, aki felébresztette hosszú, életunt álmából, s visszaadta neki saját magát. Fotóshop Móninak hívják, és megtanította Darth Gépet becsülni az életet. Ő lett végre Toni, akit Darth Gép oly régóta keresett.

S hogy mi lett a többiekkel? Ki tudja? Ki mondhatná meg előre sorsuk alakulását? A lélek szabadon döntheti el, merre megy és mit csinál; így nagyon sokszor még Isten sem tudom, hogy kiből mi lesz. E könyv szereplőinek sorsát illetően csak találgathatunk. Darth Gép világában Finna Viki autóbaleset áldozata lesz; Ica megöregedve, magányosan hal meg egy csöndes lakásban; Eszterke Amerikába megy élete új párjával és soha többé nem jön vissza. S hogy az itthon maradottak mit csináltak? Lassacskán, ahogy a mindennapok teendői elringatták őket, szépen sorban elfeledkeztek az egykori Darth Gépről; ő pedig soha többé egyiküket sem látta viszont; hiszen ha egy korszak lezárul, óhatatlanul a feledésbe vész vele minden, ami a része volt. Akik számítottak, azok úgyis a részévé váltak, s azok úgysem hagyják el soha többé, ezáltal maguk is halhatatlanná válnak. Néha persze eljutott az otthon maradottakhoz a hír, hogy Darth Gépet látták itt vagy ott; de ezek a hírek is lassan feledésbe mentek, ahogy telt az idő. S végül már csak néhányan emlékeztek rá és tudták, hogy volt valaki, akit Darth Gépnek hívtak, s hogy most valahol a

laposabbnál is laposabb világot járja, és boldog, mert segíthet az embereknek bejutni a Mennyek Országába. És soha nincs egyedül, mert a lelke újra Egy, és a barátja, Darth el Hálát ott van vele mindenütt, ahová csak megy.

S beszélnek, hogy egy csillag vezeti őket hosszú útjukon.

— VÉGE —

**Dr. Archibald Poet pszichológiaiprofesszor megjegyzése a Dr. Mászógép bácsi
rendel c. könyvhöz**

"Nem tudom, lehet hogy tévedek, de nem tűnik úgy, hogy ez a Darth Gép a végére csak eljutott a *megváltó-tudat* néven ismeretes jelenségig? Mert ha igazam van, akkor nagy a baj, főleg Darth Gépre nézve. A *megváltó-tudat* ugyanis, mint köztudott, az elmebaj egyik legelső tünete."

**Darth Gép és Darth el Hálát megváltók közös véleménye dr. Archibald Poet
pszichológiaiprofesszorról:**

"Nem is tudom, ezek a pszichológiaiprofesszorok...Hálát? Te is úgy gondolod?"

Az író szeretne köszönetet mondani saját magának, hogy megint ennyi mindent össze mert hordani saját magáról. Ki mint vet, úgy arat, mondják. S ha már Darth Gép úgylis arról híres, hogy minden *komoly* művét egy bibliai idézettel kezdi, akkor most álljon itt *befejezésül* egy ilyen idézet, méghozzá Ezékiel próféta könyve 23. részének 32., 33., 34. verse:

"Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszod, mely mély és széles; leszen nevétségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. Részezséggel és bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te nénéd, Samaria pohara! Meg kell innod azt s fenékig hajtand; és cserepein rágódni fogsz, emlőidet megszagatod azokon, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten."